துணைவி

வெள்ளியங்காட்டான்

வெ.இரா. நளினி

1/52, அரசமர வீதி,

ஆவரம் பாளையம்,

கோயமுத்தூர் - 6.

துக்காவி

முல்லை

பசித்தாரிந்து ஆர... தெய்வோர்!
மானிடனே திருவும்! நானும்,
கற்றாரிந்த நூல்வி கொற்றுக்
கொல்லாமை மாணேனி! காத்
லஞ்சதீர்ந்த வாழ்க்கே! வெய்யன்னும்
அங்கலமொனி தூணையி யானேனி!
நிலதாரிந்து நெறியுங் தாரிந்தெனி
நெறிதாரிந்த தொடுக்க வேரிந்தே!

நச்சிசப்பு

நச்சில் செவ்வியினி நஞ்சை
நச்சினார் என்ன மொழியாய்!
~~பச்சைசமை~~ மல்லைபூ மார்க்கம்
நதி, சதி — பிரவர், நாம் போய்க்கு
தத்தித மாகத் தாய்க்கு
கண்டு கேட்ப கலந்து ஏர் பெற
கச்சிக்கே னானேப! வெயனிரும்
கின்ன னானி முந்தி னைதிதே!

புறப்பாடு

எதுவோலு மாக! தன்றெனி
இதயத்தி வாச நெறிக்கில்
பதினை ஆர்வம், பாவம்
பழுதுறல் பாங்கனி றைனிறு,
முகவெளியில் முகிழ்க்கும் முன்னே
முழுமாக முயன்று நாங்கள்
மதுவான மலர்த்தாள் மாந்தி
மகிழ்ந்திட சென்றோ மன்றே!

முகிலென மேதா வானில்
முழுமதி யுடன் முரண்பட் டாற்போல்
மகவென் பணியும் ஆட்சி
மாசினை வருத்தும் போழ்தில்,
புகலரும் வல்லோன் போற்றிப்
புனைந்த மொழி மாலை யாமென்
எகிலமும் அயரா வாறென்
நடுவியில் நடவா நின்றேமே.

மலிப்பாதை

உறவுறு நடைமை யொப்ப
அறந்தரு நீதி சிகர மோங்கி,
துறவுநீர் தொடர்பை யொப்பத்
துறவறத்தோர் தோன்றி விதிக்க,
முறிவுறோர் முகத்தை யொப்ப
முதிர்தரு தளிர்தூய் காயாய்
அறிவுறு நலனே யொப்ப
அவலிடை வாயிற் றேறே!

அழலிடை யமிழ்த்திப் பட்
அரசிந்த மென்மை யொர்க்கமே.
எழிலிடை நுடங்கத் திட்டமல்
ஒற் றைட் டுமிரீப்ப நிற்கும்,
குழலிடை யிசையிற் கூற்றம்
கைநிரும் கூலாள், கொஞ்சம்
நிழலிடை நிற்போ மெனிது
நினக்குங்கால் நிற்பேறே நாளும்!

மயிற்பீலி மாட்சியம்

மயிலொன்றால் கலவக் கேட்டு
மாதொருத்தி மருண்டாள்; மாந்தி
குயிலொன்று கூவக் கேட்டுக்
குவியிதழ் மலர்ந்தாள்; கூட
வெயிலொன்று வெதுப்ப மேனி
வியர்த்திட நடுக்கும் வேளை,
கயலொன்றாய் கண்ணில் காணக்
காட்சியால் கொண்டு கண்டேன்,

விழியிலே வெருட்சி தோன்ற
விழித்தாளென் நெஞ்சில் மீண்டு!
வழியிலே 'வந்திருந்த் செல்வம்
வழிப் போக்கன் வழுத்த, வீழ்ந்த
பழியிலாப் பழுத்த நேசம்
பழமையும் பாண்மை யாகக்
குழியிலே விழுந்து பாய்ந்து
குமுறும் கண்காந்தக் கோளம்!

தோமறு சுவர்க்கம்

எவரும் மெச்சு மார்க்க
மொகு வெளியில் விசும்பு வேண்டான்:
கவரிலா இதய மொன்றக்
கழனி கமழ்ந்த காதல்
துவரிதழ் தோகை தோற்றத்
தோய்ந்த தோள் துணைவன் நெஞ்சே,
அவர்கள் தரும்சு வர்க்கம்
அதுதான் ஐயா!' என்றே.

சித்திரைச் சாலைக் கொத்துக்
கருக்குக! கன்னிக் கோங்கும்
அதிரு மருங்கும் புத்தம்
அருமைகள் தருக! புத்தி
அரும் பெருங் காட்சி யாவையும்
இதயவான் றனிலு லாவி
விளம்பிறை காணக் கண்டே!

நாணி நவிலல்

நெஞ்சினில் நேரா ஐயம்
நேரவே நெகிழ்ந்து நின்றாள்;
" பஞ்சினும் மென்மை வாய்ந்த
பூச்சுடல் புயமும் பாய்ந்தே
அஞ்சிடப் பண்ணும் கொல்லோ
அடவியில்?" எனவே, நாணம்
குனிந்தெழுந் தடவிக் கொக்கிப்
குறுநகை கொண்டு வைத்தேன்

குயில் கூவிச் செலல்

" தழலார்ந்த வெய்யோன் நுழைவை
தடுக்காமல் தழைந்து காக்க,
எழிலார்ந்த தருக்கள் மோதி
இயைந்தீர்த் திளமை யேறு
நிழலார்ந்த திண்டு, வெப்பம்
நீக்கநிற் கின்ற தென்றோ
குழலார்ந்த தென்னைக் கூவிக்
குயில் குரல் கொடுத்தல் கேளாய்!

வெய்யோன் விரைந்தானெனில்

வெப்பத்தை விருந்து விட
வெய்யோனின் தப்புக் கஞ்சிக்
கொப்பத்தில் விழுந்தே மூழ்க
கொம்பானை, குழியில் கட்டத்
திப்பொத்த துளிர்கள் தோற்றித்
தொகுமரைப் புதர்க நேடே
தப்பித்துப் புகை தொக்கும்
திணிப்பினில் தயங்கக் காணாய்!

மானக்கவின்

மானகம், மயில கம், நண்
மரங்கெழு தொடைய கம், பூந்
தோகைம், தேர்த் தேனை
தீர்க்கும் கூ ஏகம் நெளிந்த
வானம் பாய்த்தி மாக
வனப்புகள் வழங்க வாய்த்த
தனகம்! தணிநோ காணும்
கருதி கவிஞர் கீ:ந்து!

சினையெலாம் தொனிநல் ரோகம்,
அருசினம், ஆவல், அச்சம்,
நகையிலா வியப்பு, வீரம்,
நகை, யிழி வெண்ணாப் பணியும்
இவையெலா மினைந்தோ நுட்கே
இலங்கிடு மெழில் காண்! என்றும்
இவையிலாக் கவிஞர், தம்மை
கவித்திடக் காணுமா றென்றோம்.

காதலியின் வேதனை

கூட்டின் கிளிவாய்ச் சொற்கள் கேட்டும்
குயிலெதிர்க் குரல்தொ டாமல்,
சேர்ந்தன தவிர்த்து, நீண்ட
தெருவையும் மறந்து நின்றே
ஏந்தத்தன் குழற் செவ்வாய்
இதழைப்பால் வழங்க ஏங்கிச்
சோர்ந்தவ ளாகிக் குந்திச்
சொரிந்தனள் மழைக்கண் ணீரே!

குளிர்நறா மதுசொரிந் தென்னைக்
கூர்வேல்கண் கொண்டிருமே,
அவிழும்முன் கூந்தல் சேர்த்து
அரும்பிய வியர்வும் ஆற்றாத்
துயரிடை புகுந்து நொந்த
தூயள், மதி முகத்தில் தோயும்
அயர்வோடும் உணர்ந்து குந்தி
“யாதுற்ற தன்பே!” என்றேன்.

” வெப்பத்தின் விளைவோ? கல்லார்
விளைவித்த நோயோ? - வேறோர்
ஒப்புற்றா எல்லா துன்பத்
துறையுமென் னுயிரே! புன்மை
செப்பித்தா வழுதற் றென்ன
செய்கிற துடம்பை வாட்டாய்ச்
சிப்பித்தா ளியா முன்றே!
சீக்கிரம் சொல் நீ!” என்றேன்

உ—ளா முடைந்த நன்னாள்

பல்லினை யிதழால் முத்தைப்
பவளத்தைப் பணிய வைத்தாள்,
புல்லினால் போர்த்த காலை
புதுமைகள் புலன்கொ ளாமுன்,
சொல்லினால் குயிலை வென்றாள்
அம்விழி சிவக்கத் தன்னைக்
கொல்லனால் கொடுத்தும் சென்றீர்
கூடமாய் மாற்றிக் கொண்டாள்.

அமிழ்ந்த குரலில், மென்மை
கலந்தவள் வருத்தி நோக்கி
“ எச்சிமையசீர் தலைவர் வைப்பு
அருமையை ~~அ~~ வருத்திச் சென்று
நிம்மதி நீங்கித் தேசம்
நிலைகுலைந் திரும்பும் நாளில்,
உ— மனைவி பெய்த்தல் தலைப்பட்டன்
உ—ளமுடைந் திருந்தேன்” என்றாள்.

அங்கு அவ்வாயிற் றானவ

“ நேற்றவள்! ஐய ஊழிகள்
நீண்டாலும் நாயின்கண் வண்மை
சிறந்தவள் • நீத்தேன் சாலச்
சிக்கலைப் பயிற்சித் தன்னை
மாற்றுவாய்; மெத்த மென்மை
மலர்த்துவாய்; மக்கள் கூடிப்
போற்றுவ” ரென்றவன் தான்
பொய்ப்புகழ் தூயிற் றென்றான்.

" போற்றினோம்; கவிதை வரைந்தும்
பூர்த்தினேன்; புலமைக் காப்பு
பெற்றிடவே ஆக்கமும் பெற்றன்
இதயத்தில், இருப்பு தெய்தி!
நெற்றுடன் சரியின் நீங்கே
நீங்கவே நேர்த்தி ரந்தோ!
ஆற்றல் மாற்றே ஆரா
அவலம்: தருகா தென்றல்.

இன்றைய நான் காணுமை
பார்வை மங்கியாள் வாய்க்கப்
பயன்பட நெற்றுப் நீயென்
ஆர்வே வரியார் கூற
அவர்தான் மகரனார் காணும்
நேர்வ நோக்கி பயமிறன்
நினைவுக்கு மாறும் கூறினார்,
நீர்வ வெறுப்புற் ஆசைகள்
இருந்தமையே தெரிவிக்கின்றன?

இன்னொரு நான் மேல்
'காடக்கையும் கடைய காலை!
கதிரவன் காய்ச்சல் பேச்சே!
இடக்கை தேர் திறந்தில் வாழ்வு!
கீழே பொறு மென்மை பொருளும்!
இடங்கி நிலா மங்கிக்.
நெடுநெறி வெண்மை மாசற்றே
அடக்கமோ யாவிற்றி, நானோ
அறிவிலா யோசித்தே வாழ்கின்றே.

கவி கூற்றியப்புரைத்தல்

"செங்கதிர்ச் செல்வன் தானைச்
சிறப்பிப்பான் சிறந்த வாணிகன்,
தங்கிய மதியின் மென்மை
தரணியில் விரித்து வைப்பான்,
பல்கலைத் தென்றல் மணியைப்
பாராட்டுவான் தன் பாட்டால்
பொங்கலில் தெய்வத் தைப்
புகுத்திப் போற்றி நடனம் செய்வான்.

கொடியவர்க்குக் கொள்கை கூறிக்
கொண்டாட வைப்பான்; கோவில்
சிலைகட்குச் சிறப்பும் சேர்த்துச்
சிலிர்க்க வைப்பான்; சீலை
நீதிகட்கு நெறிகள் கோலி
நீதியை வகுப்பான்; நமக்
கலைகட்குக் காப்பு யாதல்
கவி திறத்தில் வியப்பாம் காண்டோம்!

கடமையும் கட்டுப் பாடும்
கைவிடாக் கவிஞர் காக்கும்
குறையேயே மறைய சேர்ந்து
குடல் காய்ந்து அலைந்த போதும்
மெய்மைக்கும் மேலா ஏழ்மை
பெரியார்போல் நதியான். கோன் நாட்டு
கறையாய் விளங்கான் அரும்
அழகியும் கவிஞர்" என்றார்.

மக்களின் மனக்குறை

பசிதெரிய புல்மேவி, பூத்த
பாதிரி நிழலில், மானைக்
கசிதெரிந்து துயிலும் கொன்ற
அவன் கொலை மறவே முந்தினான்,
கள் தெரிந்து மாரப அத்தைக்
கடுகளை தூரிளவில் தேடி
நகைதெரிந்து விழிகள் நாடி
நவின் நாளாள் நறுவின் நல்லாள்:

மழையே மனைவியாமெல்
குறிஞ்சியே முதலாய்க் கோலக்
கொடிதரு மலர்கள் சூட
நிறைஞ்சியே அருவி யாழ்ப்
இனிய தேன், கனிகாய் - இன்ன
நுகர்ந்திடவை புனைவுனி பந்து
நல்கும் அகமிக் காதலி!
மருதுவது, மிரவைச்சி நில்லி
பேதையாள் “என்றன் பெண்மான்

திருமணம்

எழுந்ததாம் நெஞ்சே நடமனாள்
பருகி சிவந்த தெரின்று,
கொழுந்தவிட்டு உடுக் கூட்டமே
குன்று வகித்த தென்றல்
இழந்தவை யாக்கும் தேதி
ஏந்தினி யிக்கைப்பா' சென்று
மொழிந்தது தமிழ் மொழிச்சின்
பேர்மை யெழுப்பி.: ' தென்றே

மனத்தின் மாயப்பனி

நீதமாட்டு மனிதரே, நீதி
நெறியில் விட்டு நீங்கும்
விதிமாட்டு மனிதரே, வீம்பு
வேண்டாத் தெரு_ கதிரா.
மதிமாட்டு மனிதரே மனதில்
மனத்தின் மாயைக்கு! வாய்த்த
சதிமாட்டும் படா! தொனியில்
சரித்திரம் சரித்தி படுமோ?

கவிஞன் கருத்தருவில்
மூலமேயே முகத்துக்கு மேரல்
மூறியல விதழால் வாக்கும்
சொல்லயே மதுவை மாரிந்த
சொற்குவையின் பசிவயின் தாக்கி
எல்லையே யில்லா அரிய
நெருவிலை பிரக்கு பாவேந்தன்!
கல்லதுவே, கன்னியர் போல் தீ
கைவிடாத்தி திருப்போர்_ கண்டேன்!

முரண்படமொழியில்

"' புனிமல நீர்மலர் ஆம்பல்" "
மணிமிதப் பரப்பா நீ.நீ
சிறப்பு' நெவி னைம் பி)
திரும்பியே செல்வர் போற்றும்
நுட்பங்கள் ஆக்கர் காலம்
காதலி கானா' வெண்ணு_
மொழியை மாக்கள் காக்கு
புரியாமல் புலத்தில் செய்வாய்!

பழகுவதற்கு எளிய தாய்மொழி
இனிமைபட்டவா கல்லையும் மென்றிடல்,
அழியாத மாவு தாயும் நம்
அறிவின் ஊ விளையும் மென்மாய்!
பிறந்தாய்க் கேள்வி கேட்டுப்
பிறந்துவாய் பேசும் [illegible]!
இருந்தே நலமுள்ள தேடிய
ஊற்றையே தேர்ந்தெடுத்தவா!

இன்றைய மாற்றுத் தைத்தின்
தாக்கத்தை புறப்பிடித்தின்றாய்!
மனதையும் நஞ்சாய் மாற்றி
மதியை மறப்பிக்கின்றாய்!
திருக்குறள் கொண்ட அன்றி
எவ்வாறு வைத்திருக்கக் காக்கப்
பிள்ளைகள் [illegible]
பிள்ளை வாழ்வு [illegible]!

கல்வியாய் தேவைப்படும் [illegible]
அனைவர்க்கும் [illegible]
மகிழ்வாய்ச் [illegible]
மகிழ்ச்சி [illegible]!
சிந்தனையாய்ப் பெருமை [illegible]
முயலாமல்! முடியா [illegible],
சிந்தனையாய் மரமாய்ச் சத்தியச்
சிறந்த் திருவே, என்றென்றும்.

ஓடிய கொடியில் நின்றீர்
பார்த்தேன் வதனம் மாறி,
தேடிய ஆடல் தீயில்
கூட்டமயிர்ப் பொறிதல் நீத்தசு
தூய மார்க்கண்டீ காதல்
தூக்கத்துத் தூரம் போகக்,
பூவ பழம் தெரிந்து
கருத்தை அதிர்த்தன் மலரே:

ப் பெரும் பெண் தேவை வேண்டும்.
பெருமைக்கு நூல்கள் கற்றுப்
கரும்புள்ளி சாறும் தோற்றுக்
காதல் பேச் சந்தித்து வீர்ந்தீர்.
வரம் பெற்ற செய்யும் பாட்டிற்
வாழ்வில் பெண்மாய் தமிழ்
சமைப் பெருள் வாடி நாணீர்,
அந்தப் பனிபல்வோர் நாதி!

உள்ளொன்று புறமொன் றாக்கி
உறவுக் கொண்டு தூக்கதை மாற்றி,
நாள்ளென்ற நிசியில் காதல்
நாடகம் நடத்துக் கிள்ளை
புள்ளொன்று புலம்பல் கொண்டு
புலம்பவீர்! அன்றேல், பொங்கி
கிளையொன்று விலகுவீர்! பெண்ணினம்
சிந்தையில் செய்யுள் நாதே!

நவரசம் நயந்து கொண்டு
நனிமிகு நலன்க ளாய்ந்து
கவிஞர்க ளென்றி வேண்டுமோ!
காண்பதற் கரிய தென்றீர்
அவையெலாம் அழகுக் கூறில்
அறிவதை யறிந்து வாழ்வோ
ரெவருக்கு மெளிதும், தமிழா
விருப்பது கரவா தெனியர்

ஆசிரியர் சொன்னது

அருண்மொ யொருநா ளெங்கள்
ஆசானே யழைத்துச் சொன்னார்:
பொறுமையில் பெரிதாம் சுபதம்
பேசுதற் பொறுமை பெரிதே
உரிமையோ யிதனை யேற்று
அணைத்தவை ஆய்கி. தள்ளம்
அறையில் வாகும் முஸ்லிக்
கிறுமாட்மொன் றிருந்த தில்லை!

பள்ளியில் சேர்த்தல்

இன்றென்று நூறு வேண்டும்,
புள்ளை புலி, புதர் பூ செல்வம்
இன்றன்று நேற்று வேண்டும்
என்றென்று நிறுத்தில் கொண்டு
நன்றென்றுத் தீதென் றெழும்.
நுறைபயம் பக்தி ஒன்றும்
குன்றென்று கூறு கீர்த்தி,
தெளிவையின் கோடி: தீர!

[illegible] காட்சி

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] பாறை [illegible]
புள்ளிமான் பிணையைப் புல்லி
மாலை மகிழ்ச்சி [illegible]
மடியுடன் [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible]
மாறுப்ப மனத்தை மாய்க்க
[illegible] [illegible] [illegible]!
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] ஒளி [illegible]
பேதைப் பூங் [illegible] மாதர்
[illegible] [illegible] [illegible]

அன்பு [illegible] [illegible]
அவனியே வியந்து வைக்கும்
கற்பனைக் கடந்த காவியம்
கவிஞர்க்கே அரிய ~~[illegible]~~ தெய்வம்
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
வெயிலினில் [illegible] மாறே.

அணியினைக் கடந்த வானுயர்
அறிவினை வெளிப்படுத்திப்
பிணையினைச் சுட்டிக் காட்டிப்
பொன்னினை விஞ்சிப் போந்த
துணையினைத் தோழமைக் காட்டித்
துணிவினை விளக்கும் தூய
~~மாணி~~
மணியினைப் பறித்து கொண்டா
மாத்தினை மறவும் வேறே.

நெருங்கிய தாமரை பொத்தி
சொற்களைப் போட்டு வாட்டி
மாக்கிய மங்கை போல் நான்
மனத்திடை மகிழ்ந்தேன் மேனுயர்த்
திகைக்கிய பாறையைத் தட்டித்
தழுத்தேல் தவறென் றெண்ணி
யிருக்கியில் கொளுத்தப் பட்ட
ஒளியென இருந்தேன் நானே;

அணில் விளையாட்டம்

நாட்டாண்மை யாகி நம்மை
நயந்திடப் பணிவுங் காவல்,
வீட்டாளி யாகி வீட்ட
வெற்றிவேல் கண்ணன், வேட்டும்
பாட்டாளி யமைந்து கற்போர்
பரவசம் படல் போல் பாட்டுக்
காட்டாளி விரைவைச் சுற்றிக்
கிளைதனி லமர்க் ~~ஆதலை~~ கையால்,

இரவு மொழிந்து மற்றொன்
றெழுமடந்து பருகத் தேம்
பாழும் , மதுமிகும் மாங்கனி
பாய்ந்திடும் . பரம ரசமாய்த்
தோழமை ; திருமீபுகழ் ; கனிரு
தித்திக்கத் திருவிழி தெளிபாய்க்
குழவி குழைந்த நாளெல்லாம்;
குவலயம் கண்டோர்களி னாகித !

மறுபிறப்பு

"அன்னையென? யாரை யென்பர?
அகிலத்தே எல்லாமாய் வாழும்
மனையின் சீர் ராசி
மறுபிறப் பதையில் இணைந்தும்,
உலையிடை, உறவுக் காலப்பயி
[illegible]
ஒளிப்பயிர், உறவுக்காலந் தந்தாள்
தினைத்தும் கலந்த தாயே!

குணமயமாய் மலர்ந்த காவியோட்
கலைமாசிலுக்கச் சாதீஞ்செய் !
அன்னையாய் மலர்ந்த வாழ்வின்
அருள் வாரும் பாருள். : தெளிந்தே !
இனிமையாய் மலர்ந்த ஆன்மீமணி
இனிமையி அன்ப மெய்தற்
கொடுமையாய் மனைத நெறிப்பம்
மனிதயல் அகல்நீ வொன்றே !

பகலவு ஊச்சிப் போதே
பரிணின்றிச் சிறுவான் வைபம் பொன்

னகிவம் நீ காலீ யுச்சி
யந்தி, நள் ளிரவைப் போதும்
புக வெள்ள புகல்தற் கின்றிப்
புகனைஎல்லாம் பொசுங்கிப் போகச்
சகலமுநீ காய்ந்தனை சக்தி
சுருக்கி யுதிர்ப்பா யென்றேன்.

பழமை புதிர்க்குப்புதுமை

எதிர்தலிசி துலிர்க்க வெண்ணி
இம்மாற்ற மியமபக் கேப்படாள்
அதிர்தலி பவையா னாய்ந்தநி
கசிலத்தா னைமதி யாய். அம்
முதிர்தலிபி புரிந்து கொண்டு,
முறைதவறி தன்ன தென்மாம்
உதிர்தலி புவத்த வண்ணே
உயரியல் புனகி" யென்றே.

சோலைவாய்ப் பறவை, சூழ்தன்
சோர்வு நீத் திரையைத் தேடச்
சேலைவாய் உதிர்த் தானைச்.
செவ்விதழ் நாநீர் சேர்த்து
மாலைவாய்க் கதிரோ னாகி
பாறையாழின் மலைவாய் கானைப்
பாலைவாய்ச் சுனைபோல் வாய்த்த
பைங்கனி யெடுத்தான், பார்த்தே!

காவல் நானோ காணல்
கனைவாய்க் காப்பார் போன்று
நாவினில் கவிஞர் மந்தி
நாட்டமாய்க் கிற்கக் கோதிக்
குவியும் வெண்டையும் சேர்ந்து
ஜீதன் விருந் தயாறல் கண்டாய்
காவலும் சிதைவு மொன்ற
அழகோகா தூர்ந்தோம் மேலே!

ஆணியம் காதலால்

நேற்றிட விண்ணைக் கின்ன
நீர்மையே நெறியும் நிற்கும்
தோற்றமும் மறையும் நோக்கிற்
தொடர்கின்ற இன்ப துன்பம்.
ஏற்றுப் பிறக்க மும் நம்
மின் வாழ்க்கை: இனிய நீதல்
உணர்த்த ஒருமை! வாழ்வின்
ஆணியம் காரண மென்றேன்.

மருண்டமானின் நோக்கு; மாதர்
மதிமுகம்; மயக்குங் கொங்கை
திரண்டதோள்; சிறந்த கப்புத்
தேமாவின் தளிர்மெய்; தீஞ்
சுருண்டகார்க் கூந்தல் காதல்
லோதியா ளொளிரும் சொர்க்கம்
இரண்டொடு திங்க ளின்முன்
எனைமாணத் திவ்வா னான்.

காணகம் காவியமெனல்

சிரித்தெழுங் கொப்ப டாளர்
சிந்தையில் வெல்லு மன்னார்;
வருந்தாது வந்த வந்தோர்
வருந்தாது வாங்கிப் பாடி.
திருந்தாது திருத்த வந்தோர்
திருந்தாது திருப்ப டாமல்;
அரிந்தோர் கயற்கண் பார்த்
தறாதோ வியம்கா' மென்றே!

என்சொல் மெய்யெனல்

அரும்பெருங் கொங்கை மீது
அணைந்திமற் றனங்க னைத்தாள்,
கரும்பென இதழின் பற்று
விரோதிக்கும் சொல்லி னங்கள்
சுரும்பணை மருவார்த் தென்னச்
சுவையுடை விசையில் சோர்ந்தேன்
கரும்பென அணிக்கும் பாடும்
கவிதன் சொல் மெய்யா'' மென்றேன்.

சிறப்பு சிதைந்ததனால்

புலமையில் பொருளில் வாழ்வில்
புன்மையைப் பெருக்கி பாழர்
இமயம் போல் கொள்கை யல்லில்
கொம்புறைக் குறிக்கும் கொச்சைக்.
சிலந்திகள் சார்ந்திருக்கும் சாடி
சினவிளை சாலிக் கற்போர்.
செயலினைக் கெடுத்துச் சிந்தைச்
சிறப்பினை நீர் சிதைப்ப" ரெண்ணின்!

கடமையைப் பண்ணாதனால்

தமிழில் பற்று மண்ணிற்
தனிமொழி சமூகச் சார்புக்
கொள்கையின் பற்றுக் கண்ணார்.
கொடுமைக் கோரிக் கொள்ளும்
நீதியின் பற்றுக் கற்போர்
நிலையினில் நிற்கு மாறுக்
கடமையில் பற்றுக் காப்போர்
கவினார்ந்த கடமை கண்ணே!

தனிப்பெருஞ் சிறப்புக் கொண்டு
தமிழ்த் துணிவார் வகுத்த வழியில்.
இயம்புதற்கு இல்லை வேறெனில்
நிலையாநீ வண்ணங் காதலி
மணம்புலன் மறுப்பில் லாமலே
மகிழ்ந்தே மகிழும் மங்கா
வளம்புக வாழ்ந்திடும் வாரீர்
வளமுற வளர்த்தார் வைத்தே!

ஆண்களில் யாரும் பெண்களில்,
அவ்வையை நயம்பா ராய்டவ்
ஊண் வொண ஒழித்து ஆடல்,
உறவு கொண் டாடித் கூடல்!
பூண் கொளல் புனைதல் பூங்கா
புகுமவர் கொய்தல், பொல் வாய்
பாண் கொளல் பண்ணுதல் இன்ன
பயில்வதே தமிழர் பாடல்!

திருத்தத்தில் தேவன் வைத்தான்
தேவசை வைத்துக் கொண்டே
விருத்தத்தில் வேதநூல் வைத்திட்டான்
வேட பாகம் பற்றிக் கொண்டே.
பொருத்தத்திற் கொண்டும் வைத்தமை
புனிதரேன் ஞானம் நீயோ
அருத்தத்த வரிக்கும் வைத்தே
அளந்தன் யாய்ந்தோ ராகே!

உணவுடாணம் வேண்டோம்; ஆயினும்
உறக்கமும் வேண்டோம் ஊரில்
மாண் போகும் உயிர்மின் பாடும்
மார்க்கழிப் பாவைப் பாய்தல்,
ஆண்டாளை பாடு வைத்தாள்
அழுமந்த மங்கை கொங்கைப்
ஆண்டாளு மெருந்தக் கிண்ணன்
புல்லியே கிடந்தா னென்றே.

மண் கொண்ட மக்கள் வாழ்வில்
மகிழ்வதற் குரிய மாதர்
கண் கொண்ட கவின்சால் கொங்கை
கனி கொண்ட இதழ், பல் நாசி
பண் கொண்ட குரலும் பண்ணிப்
பகராத பாய்டாய்ப் பாவனி
பெண் கொண்டு பேசு! என்றும்
பேசுவீர் வரியோ" என்றேன்

பார்வையாள் பதில்

பரிகின்ற பைம்பொன் பாவை
பதுங் கெட்டும் பருத்த குன்றம்
கொதிகின்ற நெருப்பில் பெய்த
வெண்ணெபோ லெரிந்தெ திரக்கி
மரிகின்ற வெற்றிக் குந்தல்
மன்னகை யொதுக்கிய மன்னல்
நரிகின்ற மேய்புல் காடீச்
சிரிவா ஆன்றிச் பொன்கள்

வரை வைத்துக் கொண்டிருந்
தவர் சினை, அருவி அறையக்
கரைவைத்த திரைவா யோடிக்
கடைபோகக் கடலிற் கண்டே;
உரைவைத்துப் புகன்ற நாம், ஆ
உவரியே! வொருங்கிக் கொண்
திரைவைத்த வழிமேல் நின்று
தடுத்திடே னென்னையென் றே.

உச்சியை வானு யர்த்த
வோங்கிய திரையை நோக்கி
குச்சியை யறுத்த சுத்தி
கன்றிடும் கோபத் தோடே;
மச்சியே! அச்சம் வைத்துப்
பேசாதே யென்றா யென்னின்:
நிச்சயம் நினைத்தா யன்னை
நிற்கிலேன் நிலம்விட் டென்றே

நுரையன்றிப் பிறந்த பேறில்
நுமக்குடன் நுவலக் கண்டோர்
சினையென்றே போதும் வேறு
சிகரங் காணும் சமர்த்த சித்தம்,-
அவையென்றும் வேண்டா மென்றும்
அறிவினார் திறமை யாய்க் கொள்ளும்
நினைவை யொன்று நோயக் கண்டீர்
இணங்காமல் கூட வுண்டோ;

ஓதலுக் குரிய வாற்றல்
அறிவறம், முயற்சி, ஆக்கம்
ஈதலுக் குரிய இன் சொல்,
இரக்கமாண் பரிய வென்றிக்
காதலுக் குரிய காமக்
கவினைநான் கருத்தில் வைத்தான்
சாதலுக் குரிய சார்ந்த
சஞ்சலம் பெருந்தகை யாமோ?

நோக்கினிற் சுவடு மாறும்
நாணிக் கிளி பெயர்கள் நாக்கிப்!
பூக்களைக் காதலர் தேர்ந்தே
புல்லரால் புகழும் பூண்டு,
மாக்களும் மகிழ்ந் தூங்கி
மகிழாப்பூ வரனைப் போற்றித்
தேர்க்களில் வேறு திரளாக்
பெருமலே எங்கோ நாணீர்!

படிக்காத பாவை வாங்கிப்
பாவசப் படு வென்றே
பிறக்காத விருந்தை யூட்டிப்
பிரியமாய்ப் பேச வென்றே;
உடுக்காத சீலை வாங்கி
ஊரார்க்குக் காட்ட வென்றே;
அடுக்காத பாடல் பாடி
அரவா ரிந்த வென்றே!...

பொறுமையா யாய்ந்து மக்கள்
புறம், அகம் புலன்கொள் வாகிற்
மறைமையைப் பற்றி யார்க்கும்
மறையவர் மறைவை மாற்றி,
வெறுமையை யின்ன னாவ
விசாரித்தவன் கம்பன்; வென்றி
திறமையைத் தீண்டி னாவத்
தேய்த்தவன் தேவன் கோர்.

உரியவ ரொழுக்கக் கேய்பாய்
உத்தமனென் மாலைய யூர்த்திடும்,
பெரியவ ரெழுந்துப் பேணப்
பெண்களுக் கிட்ட மென்றும்,
அரியனாய் மனங்கா ளூமல்
பூத்தலிர் காத்து நோக்கு
அரிவையின் காம வேட்கை
யாற்றலை யாமப் பாடல்!

இணைவேர், பெண்ணை வேணரா
யறியாமை யிடுசி வாழ்த்தி,
நாணக விலக்கும் வாழ்க்கை
நாராயம் பற்றி னைச்சுகின்
வீணை பாய்டால். நாய்தன்
விதியாது செய்து விட்டுப்
பூணூரம் போட்டுப் போற்றிப்
புகழவும் படுவீர்! என்றான்

அகா நெஞ்சழல்.

எழிலினை யிளைக்க ஏங்கன்
எரியெழு இலையி தீச்சேர்
குலவினைக் கொடுந்தீ தூக்கக்
குழியினைப் பற்றுங் காலம்
வருவினை யாற்றே, ஆய்ந்தா
லைமினே! அகா நெஞ்சே!
நிருவினை. நின்றுமே நெஞ்சு
நினைந்து மாற நேர்ந்தே!

எதிர்பார்த்தது:

எலக்கெதிர் பூவி பேரம்
நியமம் பேற்றும்: ஒவா
ஒளிக்கெதிர் மலர்ந்த வேங்கல்
உதயத்தை நுரைப்பி னுக்கும்!
வலக்கெதிர் வலியாய் வாய்த்த
வலைப்பின்னி பொருத்தும், வீத
புலக்கெதிர் பூத்த போனாம்
புதைந்து போயாற்றென் பூமல்

புலி இறக்கில் பாய்ந்தது.

போகவே புரிந்து வேங்கைக்
புலியது புதரை விட்டு,
மேகவான் மின்ன வென்ன
மேலாய்முன் இறக்கில் பாயச்
சாகவே நேர்ந்த தென்னும்
சிந்தனைச் சக்தி சேர்ந்தோ
ஆ ஆகவே, யனைக்கின் பொன்மெய்
யகின கீதுறி தீர்த்தோ ஆணேன்.

மண் செய்த தவத்தால் வாய்த்த
மகிமையில் மாந்த வந்த,
பண் செய்த தவத்தால் வாய்த்த
பாநெறுங் குரலாள் பார்க்கும்
கண் செய்த தவத்தால் வாய்த்த
காரிகை கடந்த சொல்லின்
புண் செய்த தவத்தால் வாய்த்த
புலமையிற் கோபுர் 'நன்றே'!

புலருந்த குமரிதீரன் :

எரிவாங்கிப் புரம் மன் தென்னார்
தீருபமலைக் கரியாய் நீயாம்,
வரிவேங்கை மலைந்து வந்து
வழி மேறிர் மடுக்கும் பாய்ந்து,
வரி வாங்கிப் பன்னார் தாக்கில்
வெடுகாரம் வேழந்து நம்பிக்.
சரி வாங்கல் விடுத்து தாங்கள்
சாந்தியுந் தூர்ந்தோம் பேசே!

எச்சரிக்கை:

தமிழ்மகள் தவத்தில் தந்த
திணக்கு நேர் தவிர்த்த கம்பன்
அமிழ்தினை அறிவி நன்றை
அகழ் காய்ச் சாடும் லட்சை.
இமிழ்திரைக் கடல் போல் மேதின்
இனியரா இதிகா சத்தை
உமிழ்ந்தனை நீயுத்து வைத்தாய்;
உனக்கிப்போ தெய்த இடமே.

தேய்ந்த நாள் விடையாய்! திரந்
திரண்ட செவ் வானீர் தூங்கி
வேய்ந்தவெண் ணுரைக்கச் சேன் நீ!
உண்மை யொன் றனையாய்! வேய்ந்த
பாய்ந்து இடையே வந்த
பயங்கரப் புலியின் மல்லும்.
ஆய்ந்தவன் னுடைய சொன்னதும்
அமர்வைத் தருவேன் என்றேன்.

குறையையும் இவ்வுதை யுரத்தன்
கிளைத்தனு உயர்ந்துங் கோதை.
நடையையு மொழியிச் சொல்கள்:
'நடுங்கிடுங் கிளிவாய்க் காமேல்
படையினும், பரிந்த அங்கள்
மலமான கொடுங்கை பற்றும்
பிறையையே அஞ்சு .. சென்றேன்.
பிணியிதீ விடுவே என்றே.

எதிர்ச்சொல் ஏன் என்ல் :-

பூண்ட பொன் னணியொன் றின்றிப்
புன்னணி புரளப் பூண்டு,
நீண்டு உன் தேகந் தான் தேன்
திசைபுகத் திரிந்த் தொன்றுப்
உண்மணி பெருந்த சொல்லாம்
கொவ்வைவாய்க் கிளியே! இன்று
ஏண்டைன் யாண்டு நீரேன்
எதிர் மாறு கின்று யென்றேன்.

உண்ணீர்த் தொன்றின் செறல்

சிலம்ப் வதி நொலக்க வேகிர்
செய்தலே நொலய்யால் அதிகி
நிலம்புக நோக்கு' தென்ன
நீள்வாரிப் புலிநிவ் கற்றுன்
செழும்புகார் நொறுங்கும் நோமை
என்னையும் முடனி நக்கிய.
புலம்பிடப் பரிந்தீர்க் கொள்ள
புலம்பதி திருந்த" கென்றாள்'

கொங்கை திரிந்த அழல்

செந்தளிர் மேனி நொந்து,
கெய்திரான் மங்கை நயத்'
விலாங் கூரி அரிவிக்க் கோலக்க
வேள் செய்த வேந்தோய் வெண்டப்
பந்தெறும் பழவிற் பாவாய்
பங்கயர் பலவீர் பண்ணும்
புந்தாக் கொங்கை கொடுத்த
மாந்திரா வாழ்ந்தே" கொண்டுறாள்'

நாடு நயந்த கலைவல்

ஈ. வையும் இடம ஆம்போன்
நினைந்தான் பெண் வின்பம் தாய்க்க
கோழியும் கொஞ்சியும் கூட
கொண்டுவான் வார்த நெஞ்சர்.
வாசவ நீந்த வாழ்வோர்
அகுந்தாழ வெறுன் வாகாகை
நாடுயி வாழ்வின் நாடு
நலன் நயந் திறீ' றென்றாள்

நாட்டுச் சிறப்பல் :-

ஒரு மாசுமே வேறு
யிலாங் கொதில் நுகர்வா னென்றும்
மாருதி புத்துக் ,காய்க்குமோ
பாமர மாயி ருந்தும்,
ஆறு பசிக் காற் றிதும்
கார்முகா பேர்ந்தும் கையில்
கூறு வாள் புற் சிதள
நடையைக் கொருப்ப தென்னே

பாரியுங் கொக்கும்; பம்பிப்
பாயாசி; பயப்ப டாசி;
காரியுந் தூக்கிக் கைகால்
கன்றிட அறைந்தி டாசி;
வாரியும் மகிழ்வும் மோள
வருந்தாமற் பசுவாய் வாய்க்காள்
மாரியும் மகிழ்வும் மோள
மாருதி மலிப்ப தென்றே!

பூ முகு மிமெய்வன் டைாப்பப்
பூ திவத் தாண்மெண் போசும்
யாமத்தும். பகலும் சூஞ்சா
திமித் தாக அருந்தற் கன்றே
தேமிக்கு சைத்துச் சென்றார்
செந்தமிழ் மொழியில், சேமம்
காமத்துச் சுவையைக் காதைக்
கடவுளும் வரையா, தென்றே!

தீவாகு தீப்பை வாங்கிச்
செருக்கையீ போர் யார் விடுவர்
தூவாகு தோட்டங் காய்புல்,
தெரிப்பதார் விதையை வைத்தோம்!
ஏவாத கிள்ளையை நீர்க்காம்?
இசைக்காத குழலை நீர்க்காம்?
கூவாத குயிலைக் கொள்ளாக்
குளிர்ந்த பூம் பொழிலமாங் கொம்பே

அமைப்புகா அகத்தில் செல்வி
அமைப்புக் குன்றி, என்னைப்
புயல் புகாப் பொழிலில் புக்க
பொதிகைத் தென்றல் போல் வாள்வாம் —
வெயில் புகாக் கானில் வேடன்
வேல் புக்க வேங்கை யானையின்
இயல் புகுந் தேவிக் செய்த
தீவிருந் தெறிசொல் வேலே!

காடுமே டாக _ வங்கோர ...
கண்ணழிந் தோடுங் காலி
மாடனை மடக்கிப் போக்கை
மாற்றவே மனத்தில் கொண்டு,
கூடவே இறுக் கொண் டோடுவர்
இணையில்லா பசுவை வக்கண்
ஊதுமா, பரிவைச் சொல்லோ
கடக்கேறிப் புணர்த்திற் றன்றே!

விருப்பம் வெளிப்பேறனல்:-

படியவே கூந்தல் வாரிப்
பான்மையில் பாங்காய்ச் சூடி,
வாடியவே வதிநீ ரென்ன ஒழுங்கை
வசமாக்கும் வழியைக் காண்பாய்;
கூடியவே கதிரைக் காணக்
கிளம்புவாய் அந்தி வேளைக்
கூடியவே வெண்டா மென்று
நேரயுமாம் காக்கை யெண்ணின்!

எதிர்பாராத ஏமாற்றம்:-

புதிய ஓர் புதுமைப் போட்டும்
புரிந்திடப் புகலு தற்காம்
விதிய தாய்க் கிடைக்கா விடினோ,
வெளிப்படு மினிய... நெஞ்சன்
பாதியைத் தீர்மை யாக்கி
மனை மொன்றி மகிழ்ந்திரு நெஞ்சம்,
திரையுமா றினங்கா ஞயோர்
சிந்தனை செலக் கொட்டுதே!

காணக்க காதலர் வருகை:-

வானிலே முகிலும் வாய்ந்து
மையலாய் வந்து வந்தே,
உள்ளிலே உயர்போல் மின்னி
உருகியோய்ந் தொழிந்து தென்னந்
தேனிலே சொல்கு ழைந்தே,
தெளிப்பவள் திசைக்கு மாறக்
கானிலே யருந்தாய் காண்பேன்;
காதலர் போலும் வந்தார்!

வந்தவர் வழியால் நாங்கள்
அவரை வணங்கி நோக்கிச்
செந்தமிழ் நிறுவாளர் சாலச்
செவ்வியன்! சேர்ந்தோர் தம்மால்
தொந்தர வெதுவுஞ் செய்யாத்;
தோன்றலின் செம்மைத் தேர்ந்து,
புந்தியெம் முகத்தைப் பார்த்து
மொழிந்தனன். முகம்ம லர்ந்தே!

அழகிய மாதர்:

கனிதரத் தளிர்க்கும் வாய்மைக்
கடுமைகள் தீர்க்குங் காலம்!
மணிதரு மனை, நன்றா,
பருகியர் சுவைக்கும்! பார்த்தீர்
தினந்தரும் இன்று வாழ்ந்தார்;
மனிதரே நாங்கள்; மற்றென்
மாளிகையும் மடமோ என்றேன்

சிறப்பான காட்சி:

பெண்ணெழுப்பி பன்னாட்டோ ராணைப்
பிள்ளைக்! கொள்ளவே பெற்று
மண்ணெழுப்பச் சிறந்த மண்ணில்
~~[illegible]~~ மாற்றிவர் மந்திரம் மாற்றி
விண்ணெழுப்பி யேற்று மேலும்,
விலங்கினம் வேறு காரென்
கண்ணெழுப்பிக் காண வானத்
கடைகாணும் காலந் தம்மே!

கந்திலச் சுற்றி மனமும்
காத்திரும் கட்சி யயின்று,
வந்ததும் தலைமைப், பற்றி
வாயிதழுந் துரைத்த தொன்றும்,
இந்தநற் றசயலி ரண்டும்
இல்லாதின் றிருந்தி ருந்தால்
சிந்தையி லிதாச்சி சோர்ந்தேன்
செம்மனி ஜீச்சீ திருப்பாள் வீழ்ந்தே!

12. பசித்துறவல்

"பளர்த்த, வந்தி றராணிற்
யோர்ரா அயந்து நீங்க
நேர்தரின், நெசித் தெய்வோர்
நிலைந்தந்து, நீருந் நந்து
வேர்தரு சிழுந்கு, முள் தோள்
விரேபலாகக் கனைதந் திந்தப்
பார்தரப் பறந்த நோயும்.
பசி நோயம் மாற்றி" றென்றன்.

ஓழைய வளமிறும் ஒட்ட
வொரும் கிய சண்ணும் ஒட்டக்
கழைய கந்தல் மேனிக்
கரு முடை கசந்த தேறும்
கழைய வெர்ப்ப வாகேன்
கிராங்கினை ககழம வந்தோன்
கிகழைய நற்சைனலி, கடடிக்
குளிர்ந்திட இனித்த தனிரே.

நாயகி நிலை

செழுமைக் கொண்டைச் சேர்ந்தி ருந்த
நீரில்லார் திறமை தனிமை
திடுக்கிடச் செய்த சிந்தனை தேடி
தெளிந்திடச் சிந்தி கரைந்து
முழுக் கொண்டு அழகு சுமந்தன்
முகவு குனிர முழுது மாய்ந்து!
நடுங்கிட்டு நதியினூளி; தெய்வம்
நாகப்போ கட்டுமே மணிகூட

தோற்றமும் தேற்றமும்

"ஆளிபவ் நாங்கா நானமைக்
கந்தோறி! யருமையாளி ஊட்டி
நீளிபவி நெருங்கா நாமை
நிழங்கொடு போற்றிகொள்! நீதி
சிதுபவர் அணைத்துத் துக்கோர்
சிக்கும் எடுத்துக் காமதி
நாளிபலாக் கண்ணோக் காணோர்
தாளுடலி தமிழ்களி தாமே!

அழுங்கால மறைந்து நமைமை
ஆரிய மதித்த தேனும்
தொழுங்கடும், உணிமை வாழும்;
பிள்ளைகள் பணி புணிரும்
பழங்காலத் தமிழர் பணிபால்
பயணி வினை முன்னுதனி நூனி, எனி
இளங்கண் மிவணிசால் போர்த்தே!

இன்பக் காதல்

நினைக் கண்டு கொண்ட கற்புக்
கனிமயில், கவிதைத் தெய்வம்
மனங் கண்டு கொண்ட துணைவி
மாதிரி மான முற்றம்
நிலங் கண்டு கொண்டாள்,
~~நிலைமைக் கண்டு கொண்டான்,~~
இமையமாய் நிற்கின்றாள்,
தனக் கண்டு கொண்ட தலைவன்
தன்புகழ் மேல் நிற்கும் இயல்,

உளமேற்றுக் கொடு ஒரு
வீரம் நிறை தீழ்மை யாக்கித்
தாமேற்றுக் கொண்டு நெஞ்சில்
தீர் நடை மடவன் அதைத்
தேவேற்றுக் கொண்டு வந்தாள்
தெள்ளுவே சேர்ந்து கொள்கை
தாமேற்றுக் கொண்டோம்! இக்கால்
தான் வாழ்கின்றோம் என்றாள்.

சகோதரத்துவம்

பொருவினைச் சார்ந்தோர் கைவழும்
கொடுமை.
இதயம் மகிழ்வு தந்தாள்;
“பழமினி வளர் யோர் பாட்டைப்
பார்த்து விழும் பாவி. தானே! அ
அழுவிழந் தொடர்வோர் பட்டு
அக்கா! நான் தங்கை ‘மலர் போ.
நெடியினி வளர்ந்து பூத்து
நுதல்லி வாழ்த்தக் கொண்டே

பொருப்பினில் புதுமை காணும்
புலனி மகிழ் போக்கில் போந்தென்
திருப்பெருமாள் கவிதைக் கோயில்
விளங்கவீற் றிருக்கும் தெய்வம்!
'நெருப்பினை யெடுத்து வைத்தால்
செந்தமை யெரித்து விடும்' என்றே
ஒருநெருப்பினில் கருக நேர்ந்த
நெஞ்சிலே யாவெனும் நின்றே!

~~பாரு~~

பார்வேந்தம் நினைவினில்

"பார்ப்பட நின்று மகிழ்
வினைவார்க்கு முற்ற தென்றே,
நேரெனும் நின்றே தீர்த்து
நீக்காதோ ராரேனு மக்கா!
வேரடி மரங் கொம் பெல்லாம்
வேறுவே றனவே திரிச்சு
சேர்ந்திட மறுத்து சேரார்
செய்திடும் தீமை காலே!

நிலம் பற்றிக் கொண்டிருக்கும்
நீண்டவோர்! நீண்ட வேர்கள்
மலம் பற்றிக் கொண்டிருக்கும்
பாச் கொடி! பாச்கொடி நக்கண்,
நலம் பற்றிக் கொண்டிருக்கும்
நற்றனர்! நற்ற னிந்தாய்க்
குலம் பற்றிக் கொண்டிருக்கும்
குணம் மணம் கொள்ளும் கொத்தே

12 பார்வை கண்டு நைந்தல்

ஓங்காமல் குனிந்து வளைந்து
ஓய்யாரியாமல், ஒலித்திடாமல்
நீங்காமல் நிலைத்து நின்று
குறிப்பின்றி உழைப்போர், செல்வோர்
தாழ்க்காமல் தனிமையின் துன்பம்
தயங்காமல் தந்து காக்கும்
பாவ்காண சுமைபுகு வாழ்வு
பணிபற்றி தியங்கும் வாழ்வு!

பாங்கத்தில் தனிமைப் பற்றப்
பாரப் போர்க்குப் பயந்து வாழ்ந்தோர்,
சங்கீதனை முயல்வோர் கையில்
சிக்கடம் கிடந்த பட்டாங்
கங்கத்தை யழுகச் செய்தே
அருத்திர வருமை யான
சங்குத்தனி பிதற்றி தனி
சக்தி சகதிக்" என்றான்.

நீர்க் குறையில் உழைமல்

நீ, ரான்று பிறந்த கூந்தல்
குளி மனி இலம்பு நுனி "ஆம்
வேர்விடக் கொழுமை யானி நில்லு!
விர் மணம் மலர். கா வில்லி!
நீர்நிறை நிலந்தா னில்லி
நேருமே நிற்போர்க் கில்லி!
பிற ரென்று பிறந்த தேவி
உ வந்திடச் செல்வோர்" என்றே

மாலைக்காட்சி

செங்கதிர்க் கொண்கன், தன்னைச்
சேரும் முன் சிவந்த வண்ணக்
குங்கும முகத்தைக் காட்டும்
கொழுமுகில் வெள்ளைக் கொங்கை
மங்கலமாம் துகிலால் மூடி
மறைத்திடும் நாணம் கண்டு
நங்கையர் நயந்து வாழ்த்தி
நகர்ந்திட நடந்தோம் மேலே!

உழவர் பெருமை உரைப்பிரேவல்

நோயென்று நலா நோயும்
நுகர்வுமாம் காதல் மாதர்,
பாயென்று கண்ட யார்க்கு
பதைக்குறல் கம்போ தன்றி
வாயொன்று வைத்துக் கொண்டு
வார்த்தையென் றடா நாயின்
'நீ, மின்று நீர்போன் யென்றுத்
தேசமே திகைத்தி டாதோ?

அக்காலக் காய்ந்திடும் சோர்வும்
தோம்பலும் காணக் காண
எக்காளம் அழிந்த நோக்கி
ஆர்வமா யுணக்கி, யரமீா!
இக்கான மென்றுங் காணு
மியல்மிக் கிளமா னென்னச்
சிறக்கின்! நின்னி நூர்போர்
செய்புமீர் சிறக்க'' வென்றுள்.

அகலமுள்ள நூலறிஞன்

மதிப் பொருள் ஆக்கி மற்றென்
மாணியுறு கவியாய், மென்மை
கவிப் பொருள் சுவையாய் இசைக்
காரமாய், கவின்மை கல்லாமல்
நிலைப் பொருள் நெகிழ நேர்ந்து
நெடுமை லாகு, இனிமை
அறிப் பொருள் ஆகமாய் புரிந்த
அகலமுள்ள பெருந் "நூலறிஞன்"

இழக்கமும் இனிய கிழமையில்

இகழ்ந்தும் நிறைக்கும் ஏழை
எளியவர்க் கிரக்கம் காட்டும்
கழ்ந்துற் றிருக்கும் தாவி
பரவிந்த புதிய கண்ணீர்.
புகழ்ந்துறும் நிறுப்பின்! மாய்க்கும்
பொல்லாத போக்கும் போய்ப்பார்
மகிழ்ந்துயர் நிற்கும் முகங்கள்
மாண்பிற்கு" மென்மை_மாநும்.

அறிவாற்றமை

நுட்பமே அறல்போல் சொற்கள்
பொருத்தமா யமைந்தப் புலவர்
தீட்டினை அதை சீர் பேசி
செந்தமிழ்ப் பொருளும் சேர்ந்து,
யாப்பிணை யறவு வண்ணம்.
மாயமைத் திகலம் பொருந்தும்
பாப்புனை கவியை மற்றென்
பாவையும் பயின்ற தெங்கே ?

'தாதாரும் வண்டு எண்போர்
தாமரை மலரில் தங்கி,
பூந்தோட்ட மெத்த' என்ன
மகிழ்கின்ற விழியாள் நெஞ்சச்
சிதறு வார்கள் சொற்போல்
சிக்குமச் சொற்கள் கொண்டு
வாதாட வல்லள் என்றி,
வண்டமிழ் வல்லாள் என்றே,

செந்தமிழ்க் கடலில் மூழ்கிச்
சிப்பியுத் தென்னச் சேர்ப்போர்க்
கந்தமில் உவகை நல்கும்
அருமந்தக் கவிதை நண்ணிச்
சொந்தமாய்த் தானே யாத்துச்
சுவையாகச் சொல்வாள் போற்றித்
தெந்தநுப் போட கின்றனள்,
திருநயன் கண்டேன் அனையே!

கருவிகளிக் கட்டைக் கொண்டும்
குறைவிடாக் கற்றி யின்றோர்
திருவிகாத லிற்சிண் நற்கேள்
கீர்த்தனை நிகழ் யிருமீ,
வருங்கால வேள்வி வாய்மை
அம்மிக்கு மருந்துக் காட்டு
இரங்கவே செய்தல் வேண்டும்
என்னணி யிருந்தேன் நானே!

விருப்பொவ்வெறிதல்

பொருப்பினில் பொருந்தி யுள்ள
புதுமைகள் அகன்றிக் கொள்ளத்
திருப்புகள், அதர்கள், தேராத்
திடல், குழி கடந்து, தேய்ந்த
செருப்புகள் சுருக்கச் சென்றோம்
பெருங்கற்றைச் சேர்ந்த வாறே;
விருப்புளத் திருந்தால் வேறோ
விளைக மாட்டா தன்றே ?

காட்டுயானை காணல்

எதிர்மலைச் சார லின்கண்
இரண்டு காட்டானை கள் தாம்,
அதிர் குரல் முழக்கி யாங்கு
அருகிதன்னிற் கிழமுதித்தல்
அதர் மறைந் தழைந்துச் சென்று
பொன்வரை நிறுத்திப் போலாக்
கதிர் மணிக் கண்ணுகள் காணக்
காட்டுதல் காண லங்காளி !

மாங்கனி வெற்றல்

பேரலையின் முன்றிலெனும்
மேலெனும் விரைய மைற்றுச்
சாரலையின் புதையும் சுற்றுச்
சலிப்பொடு கடந்த தன்றின்,
பேரலையின் நுதிக்க முன்னை
முகத்தைமோ கனியும் நோக்கத்
" தீரலையின் திரவு தேம்பால்,
தேனைத்தா சொந்தோ " மென்றேன்

வாழ்வெல்லாம் வறுமை வாய்த்து
வாடுவோர், வருத்தம் தீர்த்துத்
தாழ்வெல்லாம் தவிர்க்கத் தக்க
திறம் வாய்ந்த தருணம் போன்று
மாறுவெல்லாம் மறந்து, மங்கல்
மாறிய மதிய மாலையில்
வீழ்வெல்லாம் விளைவைச் செய்வாள்
விளம்பினாள்: வென்றே! வென்றே!

புயல் வந்து பொலியத் தங்கிப்
போகும் வெற்றிக் கொண்டு வாழ்ந்தன்,
"வெயிலில் வந்து விரும்பித் தங்கி
வெளியேறும் வேளை வந்தீர்;
அயல் வந்து தங்கா தாங்கோ
பலவுந் தங்கா தாண்மைச்
செயல்வந்து தங்கு நெஞ்சங்கள்
சித்திரைச் சோர்ந்து" என்றான்,

"பெற்றோர்கள் பேணிற்று. பேணப்
பேரன்பு பிறக்கச் செய்து
கற்றோர்கள் பேணிற்று காத்துக்
கவலைகள் கடந்து, கண்ணு
ஆற்றுக எம்மை! எமது
நூற்றது. காணும்" என்றான்
சிற்றோர்க் கூத்து மண்ணில்
செல்லுதோர் சித்திரச் செல்வீர்!

காமமென்றால் தீநோய்

திரும்பிலா முகத்தார்; கவிச்
சிறப்பிலா அகத்தார்; நேரக்
கூர்ப்பிலாக் கண்ணினர், காண்போர்
கண்ணுறா விழிவண்ண நாளும்
விருப்பிலாமல் விரைவு மேவ
இருக்கைப் பொருளாய் விழித்தார்,
பருப்பிலாப் பழத்தை மௌனக்கனி
மணிநிலா எம்போல் பார்த்தே!

நெருங்கிய பேச்சு

இழந்தனள், எழில் எல்லாம்
இன்றிவ வியப்பிக்கக் காவில்;
குழிந்தன விழிகள்; தங்கிட
குறுநகை மறைந்த தென்றே
அழிந்தது நுணல் நாள்! அம்
கணங்கு தீ முற்றினான்! அந்தோ!
குழந்தைகள்! தமிழ்த்தா யீன்ற
குன்றுவழ் மக்கள்; வீழ்றே,

அழுவீர், முழவும் மன்றே,
அணையும் இவை மறைத்த கதிரின்
கொழுவிய வெள்ளைக் கொள்கைக்
கோட்பாடு குரலில் மன்னும்
படி முன்னர் பாடும் பெண்மைப்
பவளவாய் முத்தும் மின்ன
இழுவினி 'வைச் சொல் மாறி
இறைத்தாளின் விதயப் பூமேல்!

பார்த்தாரை புகழ்ந்த கவிதா
நயாகரா அருவி மாட்சியைப் பாடிப்
பார்த்தீரே! திருமுகம் தெய்வம்
திருவிழாக் கோலம் வென்றும்
ஆர்த்தீரே! அகவும்' நாதேர்
ஆற்றல்சால் கவிஞ ரென்றே
பார்த்தீரா? நமது நாட்டுப்
பழங்குடி மக்கள் வாழ்வை!

சிட்டரவி கவிதைக் காதைச்
சீராக செய்தீர் சூழ்ச்சி!
பட்டறி யாமை போக்கீர்!
பரிவுற்றீர் யாரிலும் நேரும்
இடருகட் கேது: தெளிந்தீர்!
இயற்கையி லியல்பு: தெளிந்தீர்
கடவுளின் மறைகள் நமக்குக்
காட்டித்தக் கோட்டித் தீரு!

தேவார மென்றும் மெய்யைத்
தித்திக்கும் தமிழின் தீஞ்சொல்
பாவல ரேகுரு! நெஞ்சம்
பாருங்கள் பார்வை கூர்ந்து!
தேவனின் ஆண்டா! வாழ்வில்
செம்மைதா ஆண்டா! என்றே
~~கொ~~ நின்றே குன்று ~~வாழ்~~ நின்றார்
கோலமும் தெளிவும் கண்டே!

தமிழ்மொழித் தன்னைப் பீடித்துத்
தாழ்த்திப் பொய்யியல் கூட்டாய்
வயிறாற வாழ்கின்றீர்; பாடல்
வண்ணங்கள் புகுத்திப் பாடி
புயலோடி வீரா? அந்தோ!
உலகினைப் புதைப்போர்க் கோயாத்
துயரூட்டு வீரா?" என்றும்
குறித்தனள், துயர்மேலீட்டே!

கணவன் கலங்குதல்

வீரமில் லாதார் செய்கை
வீண்செய்கை! வெறுக்கும் செய்கை!
அவரவர் முகத்தை யாய்ந்தாய்
~~கணக~~ கற
கயவர் முதுவா ராயின்,
அவர்வந்து கழுவுவார்ப்
கிளர்ந்து அரற்றிக் கொள்வாள்;
துயர்செய்த கண்ணாய் வெண்மை
தோய்ந்திட்டுத் துயர் செய கண்டான்,

"விண்ணிலே விளக்கம் தங்க
வெண்பிறை விரிந்து மின்னும்!
தண்ணறுங் குளத்தில் தங்கித்
தாமரை மலர்ந்து மின்னும்!
நுண்ணறி வளத்தில் தங்க
நூல்பல நவில ~~க~~ மின்னும்!
கண்மணி ரணி முகத்தும் தங்கும்
கிலேசமில்லா தேசத்தே!

மண் காய்ந்து போகும் மற்றும்
மரங்களும் காய்ந்து போகும்;
விண் காய்ந்து போயி வெண்ணிலவும்
விதியற்றுப் பாதியில் விளைச்சல்
அணை காய்ந்து போகப் பேசிப்
அலை காய்ந்து போகலாம்! 'மனிதனே,
பண் காய்ந்து போகப் பணியும்
பாவையைப் புரிந்து பார்த்தே!

பொறுப்பாகப் பெரிதிந்த, போற்றிப்
அலைகளைக் கடந்து கரையில்
இறுமாப்பு விருந்து வாழும்
இருள்கூட திரும்பி, பெருகும்
திருப்பமதை பணிவு மனிதன்
தேவதை திசைக்கச் செய்தாள்,
நெருப்பாகி வெளியெ எரிந்து
நீராக வியர்வை விட்டு

குழந்தையைக் குளியல் பணிகளைக்
குளத்தினில் குழம்பி வாழும்
கமலத்தைக் காக்க வைப்போம்
கடமைத்தி பொன்வானி, கண்முன்
அமுதத்தை அமர்ந்து காத்து
மருந்தின்றி பறக்கா குயிலை
வழியொத்துப் புதைத்துப் போக்கும்
ஏக்கத்தை இருளைப் போக்குமே!

கூச்சலும் கொள்ளாள்; கொண்ட
கொழுநனின் கோபமெல்லாம்
வீச் சொன்ச துண்டு நன்மையே
வெறுமையே விட்டு வாளாய்ப்
பேச்சுகள் பேசப் பெற்றுப்
பேணாது யெண்பே சாமல்
பேச் சொன்று நாள்வாய் மூடி
முகங்களைத் திறந்தேன், நின்றே,

குடும்ப மங்கை பேச்சரி
கேள்வியே குறைந்த தன்றி
அம்மட மக்கட் கண்ணுறாள்
மதிப்பு மறியா தன்மையே,
எம்மிடம் கடன் மட் டாம்ப் போ
பிணைப்பாய் கட்டு நின்றோர்,
தம்மிடம் வந்து தங்கித்
தயவு செய் தீர்க' ளன்றோ

நிலவு விளையல்

கார் கொண்டு தாயின்; காவல்
கல்வி கொண்டு தாகும்; காமம்
ஏர் கொண்டு தாயின்; இல்லம்
இசை கொண்டு தாகும்; ஏற்றம்
உரை கொண்டு தாயின்; உள்ளம்
உரம் கொண்டு தாகும்; வீரம்
நீர் கொண்டு தாயின், நேர்த்தி
நிலவு கொண்டு தாயிற் றென்றாள்.

குறிப்பறிந்த செயல்

மனங்கள் வென்ற விஞ்ஞானி
ஒற்றுமை யுடன் கொண்ட பெரும்
இருக்கும் நேரம் நீண்ட
நல்லான பச்சை மேகங்கள்
நுகர்ந்து நினைத்து துடித்து
துளங்கள் நிறைந்து தாக்கித்
தூய்மையைத் தோற்ற பேறும்
நீங்கச் சாந்த நின்றும்
நிலையாய்க் காண நின்றான்,

சிற்றுந்தின் சிறப்பு

கொளுத்திடும் கோடை வெயிலும்,
குளிர்ச் சினைகளை கடந்து
குறுகலுற்றிடும் அருவி மழைக்
குவலயக் குறையைத் தீர்க்க
விரித்திடும் நதியாய் ~~தீர்க்க~~ நீண்டு
வேகமாய் நீள்கொண்டு நிற்கக்
களித்திடக் கண்டபோதும் காணாக்
கன்னிமயில் கரைக்காட்டுவதே!

குயிலொலி குறையக் கொண்டு
குரலொலி கூடக் கோலம்
பொழில், மலை, வானம், ஆழி
பொருந்திக் கடல் சூழ் பொலிகை,
எழில்களைக் கொல்லாம் மீட்டே
மின்னுதா மெனிற்று யம்ப
அழகுமலி கொண்டு லட்சி
ஊர், இயங் கிடைக்கும் வாழ்வே!

பெற்றோரை யொத்தவ ராரின்
பிறவியி லெடுத்தும் பேணி
உற்றோரி லெளிதத் தூற்று
புவியினை மறைவித் தோடக்
கற்றோரக் கவிதைக் காணக்
கனி கொடு வேண்டும் எண்ணும்
சிற்றுறு கண்ட பேசுத்தையும்
சிந்தையைக் காணு மானே!

வியப்பிலாழ்த்தல்

நித்தலைவாய் சுருக்க நோக்கி
நுண்ணிடையள் நோக்கிற நங்கை;
"முதலில்லா முடிவு மில்லா
மோகன எழிலக் கண்ணா,
எதிலெல்லா மண்டு தேடு
யேமாற்றே அஃதிங் காட்சி
அதலைவிலாய் அருமை ஆக்கம்
அளித்துக் கொண்டேன்" தென்றே,

குறுக்கெப்புகள்

தீட்டாத கூர்வேல் கண்ணும்,
திருக்கம் பேசும் செம்மை
பூட்டாத குமுத வாயும்,
ஒண்மணிக் காந்தள் கையால்
எட்டாத நனவில் ஏனி
எழிலாகப் பூசம் கால், நாண்
கூட்டாத செல்வம் கூடக்
கூறினேன் குறிப்புச் சொல்லே!

என்னின்று பேயங்க ளமாற்
றிய வழி விளைந்தா ரங்கே
கண்ணெதிர் கண்டு நாளும்
களிப்பதற் கெண்ணப் போலத்
புண்ணிய மன்று காணும்
அரியாது போதாய்! பத்தி
மண்ணெனப் பிறந்தார்க் கென்றும்
பேதமைத் தன்றோ?" வென்றே.

உறவிலே மனையா ளாயுள்
ளொளிர்விலே யரசி யாய், நல்
லறிவிலே மிறைவி யாதல்
அகக் குறிப் பறிந்து நானே,
முறுவலாய் முகிழ்த்து மோக
முகஞ் சிவந்து தாழ்ந்து நீரை
மறுவிலாக் கையா லள்ளி
மழைச் செய்தா ளிறைத் தென் மீதே!

அறிவிலார்க் கறிவு மாகும்!
அன்பிலார்க் கன்பு மாகும்!
உறவிலார்க் குறவு மாகும்!
உளமிலார்க் குளமு மாகும்;
மறுவிலா நங்கை நலஞ் சால்
மனதினை மகிழ வார்ப்பாள்,
மாசிலா முறுவற் கொப்பில்
மெய்ம்மைசா லுலகிற் காணேன்!

~~[illegible]~~

கார்முகிற் பூத்த காமர்க்
கன்னிமதி பிறைய காதல்
மங்கையின் மகிழ்ச்சியென
மகிழ்ச்சியாய் மலர்வதாலே,
சங்கர் பலிக்கு டாய் போலே
சிரித்துடல் குலுக்கி விட்டே
"தங்கமே! யிங்கு கவலை
தவிர்த்திடல் தவிர்ப்போம்" என்றான்.

துயிலை நாடிப் போந்த
வொற்றுயன்றி றணியும் கோதில்
ஆவலாய் மகளை பார்த்தவ்
கதைவிடாக் நீங்கிற் றனைத்
தேவியும் தானும் தேர்ந்து
திரும்பினோம்! திருத்தாச் சித்தார்
மேவினோம்! நின்றோம், மாதல்
மின்றித்துயல் திரையின் மீதே!

மண்ணடையில் சினிமொனி றனிறு,
மதிறதொன் றினிற் வாழும்
வெண்முகள், பின்னி குடி
வரிசை நிகழ்ச்சி. நம் நோர்
கண்டதும் அகிலம் தனிகண்
கலங்கிட மொழிந்தாள்: "கலிலாய்
பண்டைய மக்கள் வாழ்வைப்
பார்க்கிறோம் நாமிங்" கென்றே.

வரவேற்பு

கூப்பிய கையன், கூனிக்
குறுகிய உருவம் கொண்ட
கும்பன், மற்றவனோ சிந்தார்
முதல் வணங்கி முன்னால் நின்று,
''யாப்பிய லாக, அங்கள்
அணிபுனல் வருகை! ஐயா!
காப்பிய மாக, அம்மா
காலிபட்ட கடம்பு'' என்றான்,

இரவேற்றுக் கொண்ட வாணி
கரையில் மதி வரவை ஏற்க
மறுவேற்றுக் கொண்டு வந்த
மணங்கமழ் தென்றல் மானப்
புரவேற்றுக் கொண்டு வந்த
பொங்கையாய்க் கிழ வனமை
வரவேற்றுக் கொண்டு வைத்த
வாய்ச் செந்தேன் பாகர் யின்றே

மன்னவியின் மறுமொழி

கருத்தினை மனவே வாய்த்த
காரிகை கையைக் கூப்பித்
''திருந்திய நுமது வாழ்த்தைத்
தெரிந்திட நாங்கள், பெற்றுப்
பொருந்திய மகிழ், கான், ஆற்றின்
அருமைகள் நுகரப் போந்த
விருந்தினர் எந்தாய்! உங்கள்
விருப்பாற்றத் திருப்போ மிங்கே!

காரியம், கவிதை யாவும்
கடை போகக் காத்துக் கண்டுமின்
இனிய முல்லையிற் றெரிந்த
பூஞ்சிக் கொள வயக்கப் பாடும்
பாவல ரிவரைப் பார் மேல்
பாராட்டப் படட்டும்! பால் காய்
குவளைப் பாற்றுக் கேற்ற
இல்லாள் நா வரைக் // கைகன்றுள்,

இருக்க இடமில்

கண்டமான் மகிழ்ந்து நேசம்
மல்லிகை! மதுவின் கிண்ணம்!
சிறண்டாகாரக் கூந்தல் மாதென்
சுந்தரி முகத்தை நோக்கித்
திரண்ட அக் கிழவன் சொன்னான்:
'தெய்வங்க ளப்பா, நீவிர்
இரண்டுபேர் இனிது தங்கி
யிருப்பதற் கிடமில்' என்றே.

வெயிலாரும், விண்ணின் நாளும்
வெல்லாத விதமாய், வேட்கை
மயலாரும் வந்தால் தங்கி
மகிழ்வுறக் கலந்த சிற்றில்,
துயிலாரும் துயரு நேரல்
துயில் செய்யு மாறுயர்த் தோன்றல்
கயிலாருங் கண்டு நாளும்
காக்கக் கண் மறந்ததே மன்பே.

ரசிக்கும் பொம்மைகள் போல்
பொருந்தியே இருந்த பெண்மை,
நேசிக்க நிறைந்து திளைத்து
நின்றிருந் தோட்டம் செல்லாமல்,
வாசக் கொள் நயன் றெம்பேர்க்
கடையிலே கொண்ட மிட்டாய்
ஆசைக் கொண் குழந்தைக்குத் தந்தாள்,
அன் போடன் செல்ல மன்றே

வேடிக்கை:
ஆருகாத் திருத்தி வந்த
அரிவையர்; அழகி யின் கண்
மருகாத் திருத்தி வந்த
மதியியர்; மணக்கல் லாயிருந்து
காருகாத் திருத்தி வந்த
காளையர் களத்துத் தந்தம்
வீருகாத் திருக்க வந்தார்,
விரும்பின் றெம்மைப் பார்த்தே

தேனின் கண் தோட்டம் வைத்தும்,
திணையின் கண் நாட்டம் வைத்தும்,
மானின் கண் ஓட்டம் வைத்தும்,
மனையின் கண் ஈட்டம் வைத்தோர்
வானின் கண் வாழ்ந் தோர் வந்தார்
வளவின் கண் எனவே பார்த்தார்;
கானின் கண் கண்ட தங்கள்
கன்னின் கண் என்மையாய் காத்தே!

நீதியில் பதில்கள்

'அடலினு லெவரும் வெல்லா
அருங்கலி தீர்மார், நிப்பெண்
உடலினு லன்றி யொன்று
அரைமினால் வென்றா ளென்றே,
அடலினால் குற்றம் செய்த
கீழ்யன் சாவி, பஞ்சிக்
கடலினால் காப்பா' மென்றே
கன்னி மனைத் தெளிந்தா ளென்றே!

எள்ளுஞ் சகித்தது

மக்கமா'/ மலியின் கண்ணே
மதியிலா இரவில், மற்றொன்
றெஞ்சுமா வஞ்சிக் கேற்ற
நிலையான தோழ் யென்ன,
விஞ்சிய வெற்றிக் குற்ற
விருந்தும சிரிப்புக் கென்றே
அஞ்சினு ரலற வந்தாள்,
ஆரிரு ளணைவப் போதே!

அளியற்றக் காற்ற மோத
அமைந்து வாழ் மரப் பொந்தும் போய்க்
கனியற்றக் கலக்க முற்றுக்
கன்னிழி களியாய்க் காத்தேன்;
ஒளியற்ற குழைக் குளிள,
ஒருவரோ டொருவ ரொட்டிப்
புரியற்ற பேடை போன்றும்
புகலற்றுக் கிடப்ப மென்றே.

நீளக் கொண்டு வேண்டும், நின்றான்
வீழ்கின்ற வளையும்பும்; வேட்ட
திரிகின்றிழ் விரலில் நெருப்
கேட்டென்று பின்றிக் காக்க!
நீளக் கொண்டு எனது நெஞ்சம்
தின் வேளையும் போதின் நேரை,
கிளைக் கொண்டு சிரித்தாள் - தனிலும்
கவிலையான் நாங்கள் அதுவே!

இருசிவ பொழுதில் நோயன்
வைத்தித் தூங்கும் போதல்
'திருசரும் சுதபத் தேற்றின்'
எனவொரு கனத்த கட்டை
எரிசெறிந் தெரிக்க வென்றே
இமைப்பின்றி கொண்டு வந்தான்,

அர்ச்சுனக் கொண்டு பவ்வா
றமையாதென் றியம்பு மாறே!

இந்தனக் கட்டை' யென்றே
இட்டன் னிருப்பு தெய்த
முந்தியின் றமைச்சற் றித்த
மேற்றும் முருக் கைந்து
தைங்குல் தொழுகச் சேர்ந்து
செரிமிருள் நீங்கச் செய்தான்,
சுந்தரமும், ஏரியும் நாற்கும்
கிளன்றான் காண்டி' என்றே

தினை செய்து தேனும் செய்து
தித்திக்கச் செய்வார், தேற்றம்
மனை செய்து, மகிழச் செய்ய
மணம் கமழ் ஒளியைச் செய்து,
நினை செய்த சிந்தை தனக்குச்
செவி செய்து கொள்ளச் செய்யும்
வினை செய்து விளக்கம் செய்யும்
விதி செய்ய விரைந்தாள் வீற்றே!

உழன்றாள், ஈந்த வாண்மை
உரைக்காமுன் உணரும் பெண்மைக்
கொள்ளத்த காதல் நெஞ்சிக்
கூறவே துடித்த தெய்வாய்!
எள்ளளத்த மகிழ்ச்சி யில்லா
தேவிய தேற்றச் செய்து,
துள்ளளத்த துயரம் மீண்டு
முழுவதும் வாழ்க்கை, யென்றே

நீர்த்தத வைத்தல்

பிலத்துக்குள் பிறந்த நாளும்,
பிறவுயிர்க் கருத்தில் பேண
நிலத்துக்குப் போக வேண்டும்;
நிற்பார்க்கு இனியாங் கென்றே
தெளிந்துக்கொள்ள ஓடும் காண்பார்
தெண்துறை நந்நீர் மொண்டும்
நலத்துக்குக் கொண்டு வந்தே
நல்கினாள் நயந்தோர் நங்கை!

படங்காட்டி யாரும் நல்ல
பாம்பென்னப் பார்த்துச் சீறி
படங்காட்டித் தடுக்கும் பண்ணையும்
அணங்கினைக் கவரத் தக்க
இடங்காட்டி விடுத்துச் சென்ற
இளைஞனும் ஈகைக் கேற்கும்
திடங்காட்ட வந்தான், திண்ணைத்
தோற்றத்தும் பண்டங் கொண்டே

உட்பகரிப்பு

பதறித் தைத்த பிரித்துப்
பணந்தீர்ந்தும் பசித்... ராகே
வித்தழித் தண்ணும் வேண்டா
வேளையில், கூட வேண்டி.

மொத்துறைத் தவக்கு மென்றன்
உயிரொத்த துணைவி! உன்னின்
"சித்தனைத் திட்டா" என்றே
செவியாற பேப்பன் செப்பர்!

தீயிடைத் திரிந்து சோர்ந்து
தேய்ந்த கிழவனைச் சுடுக்
கோயிலை வைத்துக் காத்த
கொம்பத்தேன் கூடக் கொண்டு,
பாயிடைக் குந்தி அள்ள
பானையும் பரிந்து பார்க்கத்
தாயிடம் எனையுமே வைத்தாள்,
தணியாத் கொடுத்தி தந்தே,

வேலையும் இறைவ னாகி
விருப்புறாய்த் துறந்த மாமைப்
பாலையும் பாங்காயிக் காய்ச்சிப்
பலாப்பழத் துடனும் வந்தாள்.
நீலியி லழக்கின் ஓங்கும்
சிந்தையி லழக்கில் வாளும்
மாலையும் முடனே வந்த
மறைவிலாக் காண் லக்கா!

முறையாக முதிர்ந்த சீறை
மெய்யினை முதி யாய்ந்து,
நெறியாகப் பொர்த்துக் கூட
நேர்த்தியாய்த் தேனுஞ் சேர்த்துக்
குறியாகத் திளைத்துத் தினைக்
குவையாக்கித் தொண்டு வந்தும்
பிறையாகி வளர்திங்! தென்றே
ரிளமை னிக்க வைத்தாள்.

தும்மை, நனீ முல்லி யொத்துத்
தொழில் நலம் தோற்று வித்தால்
மகம் பெறும் கண்ணோர் கூந்தல்
அழகுறத் துலங்கச் சூடி
நபாபுறத் கியலா வாருய்
நறுமணம் கமழ்ந்த தென்னத்
தமிபித்துத் தனித் தேன், பண்டைத்
தமிழ்த்திம் நகவி : தென்றே!

வாழ்த்துதல்

குன்றென்ற வாழ மக்கள்
குறைவென்றிருப்பீர்! குன்று
தின்றென்றிருந்த வாறே
இவர்க்கும் ஈதய மென்று,
நன்றென்று வாழ் போகி தங்கள்
நட்பென்று, நலமு மென்று
என்றென்று மிருப்பீ" ரென்றான்
ஈன்றதா யெனதூர் தூய்பி!

தாக்கணங் கினிய என்றன்
திருப்பயன் தனியப் பெண்கள்
எக்கணைப் பார்த்தி றைஞ்சி
யின்புறு மியல்பி யாமென்
நோக்கணுங் கிளியை நோக்கி
நுகர்சுக மதிவ வெம்கும்
தாக்கணங் குறவி சூழ்ந்து
தொங்குகின் றிருப்ப தொப்பே!

நம்பிகள் முதல் கொண் டின்று
நடையாகி நடந்த நங்கை,
அருப்பகல் விளக்கு மில்லா
அடவிப்புற் குடிலில் குந்திக்
கருப்பினி அந்துக் கணிமாள்,
களிப்புற்ற வாறே கனிவில்!
பிறப்புக பெற்றுப் பேதைப்
பெண்களின் பேணும் பேறே.

நீரோ சுந்தரர் என்றால்

" முற்றிலும் அயலா ரேனும்,
முன்றிலில் வந்து நின்று
குறிறது தொலைவுற் றேம்பி
புளியதை புசித்த் திருந்திக்
கற்றவர் நிலைகள் பாரோம,
கடவுளின் கதைகள் கற்றோ
மாற்றத்தை மறந்தே எவேனும்
மனிதனை மதித்து மாண்பான!

கைவிட்ட கல்வியால்

திண்டக மாலை பாடும்
தஞ்சைவாழ் கவிஞ ரேறு,
தொண்டர்கள் திறங்கும் நோக்க
குன்றினில் குழந் தாழும்
வென்றெடுத்தும் செயலும், பேச்சும்,
நிறைமன் கின்று ஒரில்
கிண்டலை தமிழர் நாடு
கைவிட்ட கவிதா மணியே?

பண்பாடு பாழாகி றானால்

விண்பாடு விளக்கல் விட்டு
உலக்கும் உமணீ பாடும்,
மண்பாடு மதித்தல் விட்டு
மயக்கும் மானினி பாடும்
பெண்பாடு போகம் விட்டுப்
பிதற்றலிற் பாடிப் போதும்
பண்பாடு பாழ்ப்ப டுக்கும்
பாவலர் ஏ! பார்த் திரா?

நாட்டிலே காணோம், நாதனை,
நகரிலும் காணோம், நாம்வாழ்
வீட்டிலே காணோம்! வெண்ணிற
வேளாளர் கண்ட பண்டை
ஏட்டிலே கண்டேன் கற்ற
இயல்பல இயம்பும் பழமைக்
கோட்டையுள் ஒரே கண்ணதில்
காணவும் முடிந்த தினிமை!

~~க~~ இலக்கியம் காணா, கடல்கீழ்
கனிக் கூடம் காணா, காக்கும்
நிலக் கூடம் காணா, சேர்க்கும்
சிறைக் கூடம் காணா, செய்யும்
உலைக் கூடம், உழைக் கூடம், ஓர்
ஒரு படைக் கூடம் காணா
மலைக் கூட மென்றே மனிதம்
மக்கள் பணி புணர்த்திற் நின்றே!

பொய்ப் புலமையினால்
~~உ~~ தலைமையில் வெண்ணி நாளில்,
மின்னூரி போர வென்று தாங்கும்
மருகைய ராயும், மான
மங்கைய மங்கை பாட,
அதைகைய மோனே யோரும்
சமைக்கருள் புரக' வைகிறே,
வெற்றியின் மன்னன் தமரின்
போற்றிடும் புலவ ரேரே!

பூந்தனை வரித்திடும் பசுமைப்
பாலனைத் தூங்கப் பண்ணி,
மந்திரவர் மல்லுமேல், மாற்றும்
மா. கொய்யாத் தனிகள் கொண்டே
அந்திக்கே வருமுன், வானில்
அணு மனுஷ்ய பாயிந்து வெய்யோன்
செஞ்செவேக் கனியைத் தின்னத்
தேர்ந்தனன் சிறந்தனன் ஏறா!

நீலமேல் நாடா போதி,
நாடியே படலம் மொழிக்
கோடிமேல் கோடி தேடக்
குளிர்ந்த வானைக்கண் குவி
மாடிமேல் மாடி கட்டி
மகிழ்ந்தும், மண்ணில் வாழ்வு
கேடுமேல் கேடா யானே
நிலைச்சமன் நிலையா னேக்கே!

மெய்யைப் பொருத்திருவல்

புல்லினைப் புறத்தில் போக்கப்
பூவினைப் புனைந்து மொட்டுக்
கரத்தை வளைப் படுதும்.
கண்மணி யானை போலும்
பரத்தையைத் தெய்வம் மண்ணில்
நர்த்தனம் தரவே கோரித்
தவம் செய்யுங் கன்று ரோதே!

நீங்கு மாறல்

ஆக்குல வியலும் மாறி
அமிழ் கொடும் அம்மா வாரமோ?
ஈ-க்குல வியல்பும் மாறி
இருள்நிற மறை யாரமோ?
ஆக்கிலவ் கமழப் புதித
மொழில் சிறப் பெயர்பும் மாந்தி
திக்கலை: மொக்கள் கிழித்தி
தீயக்கு மோன? தேரே நேர்ந்தே!

புரவு பாவ் கமைந்து பாக்லி
பார்வை பரவு பாறயத்தி
தெர்மைத் தமைந்தா ளனிர்
தெய்வத்தைப் பரவு மெனிது
உருவமும் உடையும் மாறு
குளம் மாறி உயிரை புணரும்
எமைவியே ஆத ளனிறனி
னிதய மே மயக்கித் தனிறே!

இன்னல் சொல் வெளி

இன்பு கொள மகிழ்ந்தி யாம்பும்
ஏர்புல் சொல்லா லின்றனி
ஒளர் கொட மொன்றுறு? அளிளாம்
உவர்திம் விதைக் குறி
களர் கொடும்! கருத்தில் தங்கக்
கரிகின்ற மக்கள் கல்வி
வளர் கொடும்! வளம்பு வாய்ந்து
வழிகொடும்! கொடும் நம் வாழ்வே!

கிளைமேறும் கிளைதல் காணுதல்;
கன்னி கிலக் கன்னைக் கனி
முளைமேடு மன்றோ! மேவா
முத்தமிழ் கற்ப கற்பும்
கிளைமேடு மன்றோ! வானில்
கிளர்த்து நன் குயர்ந்த வாகித்
துளிர் மேடச் செய்யும் தெய்வத்
துளிர் மேடச் செய்யும் தெய்வத்
தொடர்வையே தொலைப்ப தன்றோ?

தேக்கத்தி லன்றோ தண்ணீர்
தெளிவுறல்! தெளிந்து நாளும்
உறக்கத்தி லன்றோ உரமே
உழைப்புறல்! உழைத்துக் கொள்ளும்
ஆக்கத்தி லன்றோ இன்பம்
அமைவுறல்! அதைக்கா ணாதோர்,
ஏக்கத்தி லன்றோ ஏமாந்
தியம்புறல் இவ்வி வாறே!

துலக்குமுன் தண்ணீர் நாதல்
தீர்காப்போனி ரூண்டோ? தாங்கும்
நிலக்கு மேல் நீண்டு பேசி
நெஞ்சின் நெறித்தாள்; மேலும்,
குலக்கு மேல் குலைத்துக் கொண்டு
குறுடும் மென்மையே நானும்
கிளைக்கு மேல் வைத்தேன் காதோர்
எந்தனின் கிழங்கில் தூண்டோ!

குறிப்பறிந்து கொளினல்

"கூடமதையே மெழுகா திடல்
கோலங்கள் போடக் கொண்ட
பாட்டியை யெண்ணி நாட்டில்,
பாடுகின்ற மாதப் பாய்ச்சும்
எட்டியா ஏரும்போ தாக,
குழம்போடா நில்லா தாக
வாழ்வியே வதைப்பீர்! கைகால்
வாய்மூடி வைப்பீ" என்றனள்,

மதுப்பரு வார்க கண்டோ
உயர் வினைத் தாழ்த்திப் பேசி!
நெருப்பெனு நீரில் லைமல்
நீயிலை யாதேல்! நெய், மோர்,
பருப்பெனும் சோற்றை யிங்கே
படை யெனல் யாவர்க்கோ? தனிச்
சிறப்பினை செப்பிக் கோண், நான்
தினைத்தனை செப்புஞ் சொல்லே!

"மூச்சவே அன்னை போவா
முல்லைப்பூ போனா வண்டீர்!
மாசுவே நில்லா மணி, நீ
மாற்றங்கள் மாற்ற மனமும்
பேசுவே னென்றன்; பெண்ணே
பெரியமா புண்ணியம் பண்ணும்
கூச்சவே வேண்டாம்! கொண்டு
குறிப்புடன் கொள்வீ" என்றனள்.

ஒளிதரப் பசுநெய் புறாற
மெழுகுதிர் புகும்வரை புள்ளிம்
ஒளிதரச் சுடர்த்தீ கொழுந்தி
புகழின் மெழுகுத்த கத்தீள்
ஒளிதர மெழுகுவி தால், நம்
கைபடச் 'சுடர்' தெரிந்தே
தெளிதரா தந்தீ வீசித்
தெருவினி லெறிவார் யாரே?

உணவும் கொள்ளல்

நல்லவன் பாலும் தேனும்,
நறுங்கனி கிழங்கும், நாப்பண்ணி
புல்லவைக் கனைப்பி விளிரும்
மொத்திப் மொழியும் பேசும் —
எல்லாரும் இன்மை யாதுர
விருந்தண் ~~ஊமை~~ எனக்கு வாய்த்து ~~விளிரும்~~
~~இறைக்க~~
இல்லை என்னும் வாய் விளிரும்
இறைக்கும்சொல் தவிர, அங்கே!

வரலாறு விருப்பம்

" பிறந்திடும் பறப்போ, மற்றுப்
பயன்தரும் தொழிலோ, மண்பா
யிறந்திடும் கவியோ, எஞ்சா
திலங்கிடும் பதவி. பெற்றுக
கலிந்திடை நடப்ப தோப்பக்
கண்டிரு மரகோ, கண்டும்
பயிற்கிரு பழிந்தல் வாழ்வு
வரலாற்றை யிழந்த தின்றே!

விரவூறத் தேனீ விழவே
விருப்பூறக் கிளர்ந்தகத் தொட்டெக்கே
கரவூறக் கொண்ட கொள்கைக்
குறிப்பூறச் சொல்லில் கூட்டி,
நிரவூறு நெஞ்சில் நேர்மை
நிலையூற நெகிழ்த் தந்தாள்
வரலாற்றில் மாதர் வாழ்வில்!
அசையூறத் தீரே' என்றே!

"திலகமே திகழத் தீட்டின்
ஒளியில்லா முகத்தே சாமோ?
இலகுமோ ஏழை மகிழா
விருப்பினும் மீயா ரில்லையாம்!
உலகுமோர் மலரா யிருந்திடும்
கொழுகொம்பி வாழ்வை யொட்டக்
கலகமோ; கவலை யோதாம்
கண்ணீரா லொழுக்கே" என்றாள்

கலைப்பயிற்றுதனை மனல்

" கலையினைச் சார்ந்த மக்கள்
மனத்தினை மலர்த்தும் மாண்புக்
கலையினை முழுமை யாகக்
கற்றறிஞ் ஞானோ ஏற்றி
கலையினைச் சொற்றுக் கொண்டே
திரு, சீர்க வாழ்த்தும் சீவ
நிலையினை நிமிர்த்திக் காத்து
நோக்கு கேல மிகையா நீரே!

காதலே விளைந்து நிற்க
தாய்களும் கிழவியும் தேனும்,
நீங்கிய நாக்குக் கேற்ப
நிகரிலாச் சுவையும் தந்து,
வாடிய பசியைத் தீர்க்கும்
வயலையும் வாய்ந்து, வாடிப்
புழுதிய உடலுக் கேற்ப
~~ப~~ அரிய மருந்திற் றன்றோ?

செய்யாய,

கவிதையும், கதையும், மற்ற
கலைகளும் கற்போர், கேட்போர்
சிந்தித்துத் திறதல் செய்து,
சிந்தையைச் செவ்வி தாக்கித்
தவித்திடப் பறவை பாணியும்
தகுதியற் றிளிது தாங்கும்
புவித்திடப் புறவே பண்ணும்
புனைவிய பொருந்திற் றன்றோ?

தெரிந்ததான் செய்ப வேண்; நீர்
தெரியாம லியற்றும் பாட்டு,
விருந்தாகிப் பசியைத் தீர்க்க
வேண்டுமா இல்லை; வேறு
மருந்தாகி நோயைத் தீர்த்து
மகிழ்மா லருத்தி வித்தவ்
~~கவிதை அர்ப்பி ராணீர்!~~
அருந்தாம லுருத்து வித்தாவி
கவிதை அர்ப்பி ராணீர்!

கடவுள் கதைத் தேற்றுதல்

தாய் நாடு; தருமம் தாங்கித்
தனிச்சிறப் புடைய வாணிப
ஆய் நாடு. பாரி, காரி
அதிகமான், குமணன் வாழ்ந்த
சேய் நாடு, செல்வ நாடு;
செந்தமிழ் வழங்கும் நாடு,
காய் நாடு மாதர் கேடு!
நிறைய கவன் பொய்யே!

பொய்கள் எல்லாம் சாலப்
பொல்லாத பொய், பேதிக்கும்
தெய்வங்கள் பிறந்த பொய்யித்
தேசத்தில் தெரியாப் பொய்! நம்
மெய்தரு மாறச் செய்து
பெண்மையை இழுக்கப் பண்ணி,
உய்வழி யடைத்து வைத்தோர்
உயராமற் செய்வதிப் பொய்!"

விழி தூய்மை விழித்தாள்; வீசி
விரல் தூய்மை விரித்தாள்; வெய்யும்
மொழி தூய்மை மொழிந்தாள்; என்றன்
முகம் தூய முகமாய்ச் செய்தாள்,
"கொழு பாரக் களவு, சூது,
கோள், கொலை, குறைகள் தேக்கும்
பழி, பாவம் பதுக்கும் தெய்வப்
பகைவனே பொய் படைத்த" தென்றாள்

"வில்லையே தெய்வ மென்பார்,
விலங்கினக் கொல்லும் வேடர்!
அல்லையே தெய்வ மென்பார்,
ஆறலைக் கள்வர்! ஆகும்
வல்லையே தெய்வ மென்பார்,
வளந்தருவார் சூதர்! வாழ்வில்
கல்லையே தெய்வ மென்பார்,
கண்ணில்லாக் கவிஞர்" என்றான்

"ஏய்ந்து, கருணை யில்லாக்
கயவனின் கையில், கல்வி
தேய்ந்து, வேலை யில்லா
வேதியர் வருந்து துய்க்கத்
தாழ்ந்து, தாழ்ந்தோர் தம்மைத்
தரையினில் பிணக்கத் தக்க
பாய்ந்து பகையார்க் கொன்றும்
பாபவேட்டைப் பழகித் தேர்ந்தே!

மக்களாய் சிறந்த வாழும்
மாவெறும் மனி கட்குப்
பக்கமாம்! பலனில் லாத
பலன்தரும் போக பூமி!
திக்கெங்கள் தெரிந்தி யாது
தோன்றுதற் கென்ற மைந்த
மக்கிரம் கட்கு வாய்த்த
வளர்ப் பகுதியே இலக்" என்றான்.

ஒழுங்குற வணியாய் நிற்கும்
கொழுக்கிய வொரம்பி லாவக்
குழங்களைத் தேனில் தோய்த்தும்,
நீரையில் தேனாய் பெய்தும்,
பழங்களைத் தேனில் முழ்கிப்
பசியாறப் பதற்ற மின்றி,
விழுங்கிடும் நல்ல சுவை
வெறும்வார்த்தை வேண்டா மென்றே!

கீற்றினைக் கூடை யாக்கி
கறிவீத்துத் துதிக்கும் நாளும்,
அறுகினைக் கொடுக்கும் மட்டு
போன்றதைப் பொழுந் தேன், பொன்லச்
சொற்களை யெதிர்த்து வெல்லும்
செயல் வென்று மின்றிச் சிம்மா
மற்கள் நெறுநை நறவிறு
பயனின்றிக் கனைந்த வாறே!

<u>பாரதிதாசன் பாடலில் இயற்கை</u>

"காம்தலை விளைத்த் தந்த
கருத்தினை முளைத்து யார்த்து
பீடமை வைம்பப ஒத்துப்
பின்னிர வின்றிக் காய்ந்து,
மேலதமை வைகல் கண்போன்,
மெத்தவும் முயன்று நினைகை
யோட்டத்தை விரைக்கக் கூட்
டித்தவா றொக்கும் பாட்டால்,

பசித்திருக்கக் கண்ணீர் ஓட
உண்டிருந்தும் நேரம் காண்பேன்,
ஆறிருந்து பசிமிக் கந்தோ!
அலகிடும் பசுவைப் பற்றி,
மார்புக்கு அயிர்த்து, ஓநாயால்
மாடுகளைப் பசுவின் தன்னிக்
கூற்றுக முற்றிலை வார்த்தக்
கொல்கின்ற கொலைப் பாட்டால்,

பிள்ளையாருங் குழந்தை, இன்று
முற்றத்தை நாடி ஓட,
"பிள்ளையாரும் தண்டைப் பற்றி
அழுக்கினை' எனத் தூக்கி,
பிள்ளையாரும் கையால் தொட்டில்
வருத்திடப் போட்டுக் கதிர்
துள்ளவிடப் பாடும் பாட்டால்,
தூங்கிட வேண்டா" என்றார்,

திறவியல் பண்பு வாய்த்த
தூய்மையே துணையாய்த் தொக்க
அறிவியல் பண்பு வாய்த்த
அன்பே நாற்றாய, நல்
ஓவியல் பண்பு வாய்த்த
உண்மையைப் பொறுமை யாக்கும்
மறவியல் பண்பு வாய்த்தாள்,
மனைவியாய் எனக்கு மன்றே!

எதிர்ப் பேச்சு : ஒருபடைவைல்

பேச் சென்றால் பேச்சு! நெஞ்சம்
வேதனிக்கின்ற பேச்சு!
ஏச் சென்று பேச்சு வென்றும்
முறைப் பிழை, 'கிழவியினி, ஓய்வு தேவை
தீர்க்கின்ற கருக வல்லமை
திசைத் துணை பின்னின்று தீர்த்த..:
தாச் சென்று வைக்க மறந்த
ஆர்வத்தும் எதிர்ப் பேச்சு.. தானோ?

பருவமாய் விழுங்கியும், தேடும்,
'பழங்களும் பருகித் தின்று
மேலிடம் கொள்ளும் நினை
வெப்பமாக அருந்தி மனம்
காலைநே கைவாய் நின்று
கழுவுதல் கண்டும் வைகாளி,
தொலைவும் வந்து நின்றன,
'தூங்கு காற்காலை விர்ப்பி..' என்றே,

உடம்பால் இயலாமையறிதல்

சற்று நின்று யர்ந்தேன்; சார்ந்த
சிறுதாயக் கல்வி கேள்வி
யற்றவர்! அறிய தெரிந்தும்
அறியாதில் வடமி வாழ்ந்தார்!
மாற்றவர் மனங் கொண்டாங்கு,
மனையின் கண் அன்ன தொன்றில்
குற்றவர்க் கேதுவ சுற்ற
உடம்பால் ஐயாவை யோர்ந்தே!

"பாயாக விரித்துத் தன் மேனி
பருத்துக் கனி "பருப்பீ ராயின்,
நோயாக் கிடைத்த யாவும்
நுண்மைவிடுமே தொகையில் தீங்கும்!
ஆகயாகி, கிரணம் யாற்றி
அழைக்குமண்ணை கரையாய்! நாங்கள்
நாயகக் காப்போ ரெங்கள்
நலத்தினை யென்றுள், நல்லார்!

மத மோகம், மாயச் சூது,
மதுவான மோகம் மயக்கப்
மது மோகத் துணிவை பூண்டார்ப்
மகிழ்த்துப் பொலிந்த தென்றும்
விதமாகி விழிகள் மேயக
விலங்குகள் தேவை சிந்தும்
நிதமாகத் துயரத் தந்தி
நின்றே வெவ்கம் கிடங்கே!

உடல் நேர்ந்து தந்த சுகமும்
கண் நேர்ந்து தந்த மென்மையும்
உடல் நேர்ந்து அயிர்போ லின்றில்
கொணிற நேர்த் துடைமைத் துளிர
திடல் நேர்ந்த துங்கம் கொங்கம்
கேற்க நேர்ந் திட" என்றுள்,
மடல் நேர்ந்த தாழை தந்த
மணம் நேர்ந்த மேனி மங்கை!

ஆயிரம் வெதிரையனி
அதிபதி யாகி யானல்,
நோயிலா துணிவ் வந்து
நாளுண்டு வாழல். நோன்ற
செல்யொடு பேரன், பெத்தி
சீர் பெறச் செய்திற் வேளைவாய்,
தூயவள் எதிர் நோக்கும
தொழுதலை பணிய தங்கா!

நேய்மைய றைன்றும், சேர்ந்து
சிறப்புறு தமிழர் பணியினி
வாய்மையைத் துலக்க மாகத்
தேரன்மை புணர்வு காட்டத்
தாய்மையின் தகவிஃ தென்று
தருகின்ற பொருளே காட்ட
வாய்மையின் வளமிஃ தென்று
வாய் மொழி காட்டிற் றங்கா!

வேசத்தார்களா நேர்மையால்

கோயிலில் கூடு வோம்; கை
கூப்பியே தொழுவோம் கோடி
பாவலா வருகி பயா
தீந்தப் பண்ணிசைப் போம்;
இவை ராவெம் வாழ்வை
ஏற்றமாய்ச் செய்து கொள்வோம்!
சாவுக் கிரவில் நாளைக்
கருத்தாக்க் கிரக்கச் செய்வோம்!

மறுக்கின்ற அவைகள் அப்போ
உயர்ந்தவை! புண்டு றங்கப்
பறக்கின்ற பறக்கை பார்த்தால்
பால் நுரை பதுங்கும்! பம்பிக்
கெடுக்கின்ற தெல்லாம் செய்து,
கொட்டாவும், வாழ்ந்தாலும்; பின்
நடக்கின்ற நடிப்பில் மயக்கம்
நாமதிலே நல்லோர் நாங்கள்

அகத்தினை மலர்த்தற் கான
அறிவற் , யாத எங்கள்
முகத்தின் மலர்த்த பெண்டு
முயற்சியும் முறை தவிறி
விகத்திலின் லாங்கள் வழ்வுக்
கீது வொரு கைடயு ருக்கீ
அகத்தின பழந்தோ மொனிமைத்
சுயமாகச் சிந்திக் காதே!

ஆச்சான் நீய ராஜேனார்,
ஆசியுட் வழக்குகள் எனக்கும்
பேச்சேறிப் பிணைத்துப் பிடைப்
பிறந்தன் தீண் போட்டு,
பூச்சேறித் திணைத் திக்கு
மூக்காடச் செய்வ தாலே,
ஏச்சேறி யிருப்போம், சொந்த
இதயத்தை பிழந்திங்" சென்றோம்.

மகிழ்ந்து புகழ்தல்

"வானொன்றுக்கு மக்கா அங்கள்
வணிகைக்கு! அருந்த வுற்றம்
சானொன்றுக்குச் சானொரு ராகிச்
சாரவில் வாழ்வீ" என்று
தென்றலுக்கும் குரலில், தேமாத்
திரள் தோற்கச் செய்தித் தீர்த்தாள்,
மான் ஒன்றுக்கு மறமாத் தோற்கும்
மலர்க்கையை நீட்டிப் பெற்றே!

ஏ.தலின்னின் பழி

"புறவொன்று பிரண்டும் வந்து
மொழியொன்றிப் பாலித்தல் போன்று,
மறுவின்றிக் காதல் ஆர்ந்து
மனமொன்று மகிழ்ந்து நூக்க
பறித்தவொன்று மாறு. பயன்று
பழகொன்று அமர்ந்த தன்று,
உறவொன்று தேயக் காதை
நயப்பொன்று அழைத்தீ நம்மா!

நெல்லொன்றும் அரிசி யென்ன
நிலத்தினர் கண்டு மாமல்,
இல்லொன்று யிருக்கத் தக்க
சாழில் நல மெய்தப் பெற்றும்,
கல்லொன்று வந்த தன்றுக்
கனியொன்று முறவக் கான
சொல்லொன்றை வைத்தின் றென்றாச்
சொர்க்கத்தில் சேர்த்தி" என்றார்

இந்தத் துளிர்த்திக் கையோ
பொய்மையாய்ப் பதுப்ப தேன்,
விரித்திட மறுத்துத் தந்த
வேங்கைத்தோ லின்மேல் கொண்டு
பிறந்திடக் காத்தி ருந்தேன்
இதயத்தைத் துளைக்க வே, நான்
கருத்தொடு வைத்தேன், கண்ட
கண்ணுறன் உதன்மே லேயே!

சுயநலம் சூழ்தல்

ஒருவரை யொருவர் பற்றி
அயர்த்திடவே அமைத்த வாறு
கிறுக்கு மிருக்க, நானே
அங்கத்தைத் திரித்துக் கொண்டு
பெருவர் வேங்கை யின்தோல்
பெறும்வழி — அதுவும் பெண்ணை
தர விரும் அமரர் சூழ்ச்சி
தன்னைக் காணத் தவிக்கு மாங்கே!

வேங்கைத் தோல் விரித்துக் கொண்டு...
அவன்பாவாய் வைத்துக் கட்டி
தங்கம் புதுமைக் கொப்பிடும்
நிலைத் துயக்கம் பாதப்
பாங்கறும் பதத்துக் காட்டு
பரவசப் படலா மென்றும்,
தாங்கொணா ஆவல்,
தாகமாய்த் தவிக்கின் றானே!

காமுகக் கதைகள்

காணிகெழு மாதர் காதல்,
திருமணம், காளிந்திக் கரையில்
தேன் கொள்ளல், கிழங்கு தோண்டல்,
திணைப்புனம் காத்தல், தேர
உளங்கொளு அழுகை பணிந்து
எருந்தல்கள் பொருதல், ஏந்த
மாண்கள்ளின் அயருதல் — யாவும்
மனங் கொளாக் கேட்டா னொருவன்!

கொம்புக்குக் கொம்பு தாவும்
குரங்குகள் போன்றும், கொம்பில்
தும்பிகள் சிறகின் ஆர்த்து
துதைந்த தேனூறல் பொத்தும்,
வம்பிக ளிருவர் வாய்ச் சொல்
வணங்கக் கொண்டு, வரவக் கொண்டுயர்
தம்பிக்க வைத்த தண்ணீர்
தன் மானம் நசிக்கத் தானே!

நேசமொழி திருவர் நெஞ்சம்
நிறைவுமொழி துறையா ருங்கள்,
மாசமொழி தகவும் போதும்
மனுக்குலத் தகவும் கொல்லோ?
வாசமொழி தள்கள் சுழற்றித்
வைக்கும்ஆங் குழலிக் கேறப்
பேசுமெத் தெரிவை, பேயாய்ப்
பெருக்கிகள், பேதைப் பேச்சு!

நுரைப்போர், பகைப் போர் பன்று
புன்னிமானி, கூர பெண்ணி
குரைப்பால் விலங்கு களபோல்
அரியபோ நண்பா! இங்கே
பரிப்போ நாணி சமூகம்
அம்மியை அதிர வைக்கும்
மனையைப் போர்த் திறனும். தெருநி
றைழுக்கிறு போயாப் போதே!

கூடமடத்தில் தலைமை தாங்கும்
தொண்டர்களின், கூட அவன்
ஆடத்தில் பிறந்த குமர
புடல் நனி வளர்ந்து நத்தில்
கூடத்தி ஆயுதத் தீண்டாமை
நெருஞ்சுப் பிணையத் தேடும்
நாடகத்தி விழுந்தால் போதும்,
நமக்கும் போர் தொடர்கிறது இங்கே.

பூவிருட தென்று மோதி
உடலின்கண் உதிரம் வெளியே,
கவனிக்கும் வைரியில் மேனி
வைத்தீர வீர தோன்றக்
கொண்டிடல் குறிக் கோள் காக்கக்
கூன் நிறைக் கொடையால் குறிக்
குன்றுமன் வீழு முடிக்
கொள்வது பொழுதும் நாளே!

அகங்கண்ட திண்மை யாரோ
சோர்வகன்ற திறம் சேர்ந்து
முகங்கண்ட அண்ணையே முற்றி
முறுவலன் நெருங்கு முன்னே
அகங்கொண்ட செருக்கே, சீற்றம்;
ஆற்றலும் மடங்கி யதோ!
இகங்கண்ட திருந்து சீவன்
இறுதியின் மரணம் வீழ்ந்தே!

தொண்டிறலுவினாய் இன்னிசைமேலை

புவிமுகக் கொண்டும் யாவும்
போர்பற்றிப் புகுந்த செய்தி
செவிமடுக் கின்ற நல்ல
செய்திதா னெனினும், நேருக்
கண்மூடிக் கொண்டக் காணும்
கம்பியிற் றோலிக் கைக்கொள்
திரைமுகக் குமைவென் துளிர்த்
தமிழ்ப்படைத் தானே னாதே!
'திரைக்காட்சி' யெனினக் கண்டு
தெளிவதோர் தெளிவு மாறும்,
'உரைக் காட்சி' யென்னக் கூட்டே
உரைந்த முறை மாறும்,
வரைக்காட்சி யதனைக் கம்பன்
வயமையாய் வரைந்த தோரார்
அரைக் காட்சி, — இவள்பேச் சுக்கிங்
கிவ காத்துக் கிடந்த தாண்டே?

பிறர்களுக் கொள்கை விளக்குவோம்;
பிணைக் கொழில் கலைய போக்குவோம்;
இறங் கலக் கல்வி வழங்குவோம்,
இளமைக்கு மகிமை சேர்க்குவோம்;
உறவுகளுக் கூடி வாழுவோம்
உரிமைத் தொழுக் கேட்குவோம்;
கறவுகளுக் கேட்கும் காவல்
கதைக்கவே ஏலாங் கவி கண்டிட!

தண்கொளாய்க் குளித்துக் காணும்
காட்சிக் கோ ரிடையூ றற்றல்,
எண்கொளாத் துயரம் தேக்கி
இதயரோ டுறவு தெண்ணிப்
பண்கொளாய்ப் பேணிப் பேசும்
பேச்சுப் பூதவு காணப்
புண்கொளாப் புலமை யால்நான்
பெருந்தேனோர் பெருமை போன்றே!

அருமைக்குள் அருமை! யாவரும்
ஆயுள்வீ ழாத வரையிற்
தொண்டைக்குள் புலனக லொன்றி
யோர்ந்ததை முழக்க அள்ளி
கருமீர்கண் ணாதரோர்க் கனிந்த
கவிபுனை சாக்கும் தொல்லோ
பெருமூச்சுடன் சிறைக் குபின்
பேதமோ ராப் பயன் கண்டே!

ஏசிச் சோர் தனிலை யிந்த
இமயமலைத் தோலை யிடமைப்
பூசிச் சோர் வதனக் கந்திப்
புரியாத நூல்கை சுயத்தின்,
பேசச் சோ ஏாத லர்ந்த
முலலை போல் மையலுள்க மகிழ்ந்தாய்
கூசிச் சேர் நூல்கைத் தன்னை
உளத்தமிழ் பதிந்தி டாதோ!

வாழ்வே அறியார் வந்தில்
வையத்தில் பிறந்தாள், வாழ்த்
தோழவோ தோழா! வையனித்
தோள் சேர்ந்து நிற்பா யன்றோ,
மாழ்வே மாள்வோ மென்று
மனம் நொந்து மறுக, மற்றும்
தாழ்வே தாழ்வா ரன்றித்
தழைப்பவ ராகா ரன்றோ?

ஞந்திறத்தன்மை

~~காலையில் மலர்ந்தி லங்கும்~~
~~கவின்மிகு கமலங் கள்போல்~~
~~வேலையின் அமிழ்ந்த வையின்~~
~~விருத்தப்பா யாத்தற் கின்றிச்~~
~~சோலையின் நிகழ்வு பற்றிச்~~
~~சொல் கேட்கும் வினைவை விட்டுத்~~
~~தேனலி~~

சுதந்திரத் தன்மை

மகிழ்ச்சியில் மனம் மிதந்து
மயங்கிடும் பொழுதே மாந்தும்
புகழ்ச்சியைப் அறிந்து போற்றும்
பொருள் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளும்
நிகழ்ச்சியில் நினைவு நேரா
நீண்டப் பிறவிக் கனிகளும்
இகழ்ச்சியே யன்றி மற்றிங்
கேற்ற மானம் நிருப்ப தின்றோ?

காலையில் மலர்ந்தி லங்கும்
கவின்மிகு கமலங் கள்போல்,
வேலையின் அமிழ்த மன்ன
விருத்தப்பா யாத்தற் கன்றி
சோலையின் நிகழ்வு பற்றிச்
சொல்கேட்கும் விழைவை விட்டுத்
தோலையேற் றுவக்கப் பெற்றுல்
தொழுகைப் போ வரிவிர யின்றே!

நமகனாய் நகைத்தாய்

சிக்கலா மெனினும் நெஞ்சம்
கலித்தது; சளைத்து சாரே
பகைக்கலா மெனினும், பணிவாய்
பரிந்தது, பகைய றைத்துத்
திகைக்கலா மெனவே சோர்ந்து
தெரிவையர் தெளிவு தீர்க்க,
நகைக்கலா மென்ட நாடி
நமகனாய் நகைத்தேன் நானே!

நகைப்புக்குக் காரணம் கூறல்

தேனைத் தித்திக் கின்ற
தேவியும் திரும்பித் தோற்றத்
தேனென வினவ வெய்ப்ப
என்னையே நீயும் நோக்க,
மானென மருண்டே சூந்த
மலர்களை மயக்கம் மாற்ற,
''நானினி வரவா? என்றே
நகைத்தனள் தூயமா'' தென்றேன்.

விருப்பம் வினவல்

மாற்றவள் மகிழ்ந்து மாற்றம்
மணங்கமழ் மருக்கை பெற்றிச்
'சிற்றிடை யாராயர்க! என்றே
சிற்றிடம் நகைத் தன்னின்,
மாற்றவ் மாற்றம் மார்த்தின்.
நுவர்தரல் இதற்கு இற்ற
கூற்றில் அரியள்? மாதே?
எது வேண்டு மெங்கட்'' என்றாள்,

நிதானமாய் நுவல்

''நாவிதஞ் செய்யா, நாவின்
நுணக்கத்தை நுகராக் காலம்! மேல்
காலிதஞ் செய்யா, காலில்
கந்தகம் கலக்காக் காலம்! மேல்
பாலிதஞ் செய்யா, பாலில்
பழந்தேனும் படியாக் காலம்! மேல்
தோலிதஞ் செய்யா, தோலில்
தேய்த்திடக் காலா நேரம் மேல்!

விண் மானும் அடையும், வெல்லும்
நோய் மானும் விழிகள், வேண்டும்
பொன் மானும் கொடியிற் போற்றும்
பூ மானும் நகில்கள் பூத்துத்
தேன் மானும் தகைமை யின்றித்
தமிழ் மானும் தரத்தின் வாய்த்த
என் மானு மிருக்க, ஏந்தேன்
எம்மானு மின்றா" என்றான்,

சதியின் பதில்

"பதி
பதியொத்து மதியு மொத்துப்
பெயர்ந்தவர் நிதியு மொத்து,
விதியொத்து மணந்த போதும்
வெண்ணிலா விளக்கிற் றோடும்
உதயத்து ஒவ்வாத வர்ந்த
ஒப்பரு கமல மொத்தென்
இதயத்தை மலர்த்தாக் கியும்
இன்ப மொன் றிலையே" என்றாள்.

பிணங்கிடும் பெறுமா றேயோர்
பெருமையு மில்லை பெண்மைக்
கிணங்கிடும் இருமா றேயோர்
இழப்புமே மில்லை; யென்றும்
மணங்கொளும் காதல்; யென்றும்
மணங்கொளும் காதல் பூத்த
மகிழ் நின் பால் மகிழ்ந்து கொள்வ
திணங்கிடத் தகுந்த வாறும்
அறிவாயே தவிர்" என்றாள்,

பருத்தலும் மெலிதலும்; பாரிப் போர்
பராட்டப் படவே நீளும்
தரித்தலும் மெலிதலும்; தனிமனி
திரண்டியே விரும்பும் தன்மை
எரித்தலும் எ·யும்! கண்மேல்
இரண்டொடு துளிநீர் விட்டே
அரைத்தலும் மனத்தை எ·யும்
அருமைச்சந் தனம்:" என்றேன்.

பூச்சவே முகத்தின் முன்னாய்
முன்னுரை மொழிந்தாள் குவிய
நாசியை மறந்து நாளும்
நயனத்தை மயக்கப் தத்த
வாசமே வழங்காப் பூவை
வாங்கியே முகர்ந்தால், வாழ்வு
வேஷமாய் விளங்கும் என்றி
விரும்புமா றன்றோ?" வென்றாள்

வாய்ச்சொல்லால் வருந்துதல்

தேங்கிய தண்ணீர் செல்லும்
திசை தெரி யாது நின்றாள்
வாங்கிய வாழ்ச் சொல்லால்
வருந்தினேன்; வழியே நின்று
ஏங்கினேன்; இதயத் துள்ளமை
இவள் வாயி லிருந்தே ஏறுப்
பாங்கிய லாகப் பண்ணால்
பணிவைப் பரிந்து சேர்த்தேன்:

நிறைமதிக் கூகை வெல்

இறைகாணற் கெண்ணி யெண்ணும்
இதங் காணும் மதத்தை யேற்று,
மறை காண முயன்று, மற்றன்
மனங்காண வோடுக் கொண்பால்,
நிறை காண விலில; நேய
நெறிகாண சேர்ந்து நீயே
குறை காண முனைந்தால், குறைய்
குணங் காணக் குறிந்திரு" கொண்டேன்.

உதாரகுற்றம் உரைக் கூறல்

"மக்களின் மனத்தை மாய்க்கும்,
'மதம், தெய்வம் பக்தி, மற்றும்
அக்கிரம், சனி, கேதுன் — துக்க
அகத்தினிகா நீங்க' ளென்னும்
அக்கலி லிருந்திற் நாமமைச்
சீக்கிரம் மீட்கச் செல்வம்
ஒதுக்கா அழைப் போன் கொள்ளும்
உண்மையின் பழுட ராணி!

பாயும் பற் பல பசைய் திரும்,
பண்ணினாய் வைத்த பொய் மைகே
கோவிலுக் குள்ளே கூதக்
கொளுத்திடும் தீய தூபம்,
நாவிற்கு இனிய தேங்காய்
நாறு நெய் நல்லப் போற்றின்
தீவினை தீர வேண்டல்,
தீமையா இயம் நாடில்!

இறைய வயிறும் நோய்
உயர்த்திய உடலும் ஓய்ந்து,
பட்டினி கிடப்போன் பாடு
பட்டவன்! பசியால் துணிந்து
களவினில் புகுந்தோன் பாவைக்
கவர்ந்தவன்! - கயவன் தன்னைச்
சட்டமும் தடுக்க இல்லை
சாத்திரம் தாங்க வில்லை!

சோதனை கொண்டவர் தங்கள்
குலம் நலன் கொள்ளாக் கொண்ட
காதலும், கடமை, கண்ணான
கயமைகள், கலியில் காட்டிச்
சாதகம், சமயம் - சாதி,
சாத்திரச் சதிகள் செய்து,
பாதகம் புரிந்தார், பாவம்!
பாட்டாளி வர்க்கத் திற்கே!

'தருமத்தைக் கொன்று அன்றே
தருமமே! வென்று தீர்க்கும்
தருமத்தைக் காத்தோர் வாழ்த்தி
தருமமே அழிக்கக் காக்கும்,
கருமத்தை பாய்ந்தென் ஆக்கத்
கருமமே கண்ணாய்ச் செய்தல்
'பிரமமே நீதா! என்று
வேதமோ கூறும் சத்தியம்!

நாமமும் உருவம் நாமா
நாயகன் நம்மைக் காக்கப்
பூமியில் பிறந்தா னென்றோர்
பொய்ம்மையைப் பொதுவில் வைத்துப்
பாமரர் தமியில் தம் கோன்
பதியாக ஆக்கிப் பாவி நாய்ச்சி
தாமரை மீடமே ஆர்களி
சாந்தியும் சாந்தி யென்றே!

ஈசுரத் துவத்தை யேற்றி
இன்மையை யியற்றி வைத்துப்
பாசுரத் தைத்தாம் பாடிப்
பரவசப் பட்டுப் பாடும்
நாசுரத் தந்து விட்டவ
நங்கையர் நகில்கள் பற்றி
மாசுரத் தூறு காயாய்
மாறியவர் பாடக் கொண்டே!

தேவையில் லாத தெய்வம்
தெரியாதான் நெஞ்சில் தீட்டப்
பாவைய ரூப்புக் கொப்பும்
பண்ணிய பகர்ந்து, காம
ஆவலி யருள்பப் பண்ணி
அதனுட னிணைந்துப் பக்திக்
கோவைகள் பரணி மாலை
கோடொன்று லாக்கட் டுண்டா?

முன்னோர்கள் வாழ்ந்த தேசம்,
முத்தமிழ் செழித்த தேசம்
இந்நேரம் விரைந்து தீர
எதிர் நோக்கி இருக்கும் நாமே,
பிறர்நோ குறைக ளிந்தும்
பேரூழல் மறைத்தல் செய்தால்
சொன்னேர்மை யினிற்ச் சொல்லும்
சொற்கள் பொய்க் கதை ஆகாதே!

நிந்தித்தல் நிகழ்ந்தின் நெஞ்சினை
நீக்கிடும் நினைக்கச் செய்வேன்;
சொந்தத்தில் தொழிலாளி நில்லார்
சோற்றுக்குச் சுகாரம் போதல்,
பந்தித்தல், பழித்தால், யாவும்
பட்டினி கிடந்து சாதல்,
நிந்தித்தல் செய்தி ஏராதீர்
செய்தித்தாள் படித்துப் பார்த்தே!

மாதாய், திருமங்கை, தங்கை
மகளிராம் பெண்ணைப் பற்றி
ஸ்ரீதேவி பதத்தில் கூட
முகஞ் கோணு மங்க மாதே,
பாதாதி கேச மிருவய்ப்
பண்ணியே நீங்கள் பாட
மேதாவி யெனவே அம்மை
மேதினி பாராட் டுமே!

தண்டக மாலை' யென்று
தமிழினில் மையருந் தூய
முண்டார்கள் மகிழ்ந்து கேட்க
முன்னூறு வெண்பாப் பாடிக்
கண்டனக் கரைதனி லேர்போல்
களிப்பித்தீர்! கவிதைப் பேழைப்
பெண்டீர்கள் படிக்க லாமா?
பாமரயோர்கள் கேட்க லாமா?

இழுக்கத்திற் கிரையாகக் காதல்
வியலம்பக விலங்கப் பாடி,
வழக்கத்தில் வருமா றுய்த்தீர்
வழங்கிடும் வையம் வாழ்ந்திடும்!
பழக்கத்திற் குதவாப் பாடல்
பல நூறு பாடிப் பாடும்
முழக்கத்தில் மூழ்கித் தித்தீர்
முத்தமிழ் முழங்கும் நாட்டை!
புரைக்கவே மரையப் போனீ, நாவின்
றமதுகற் றைவியி லொன்றாம்;
இரக்க மெனி னளவ மில்லா
தில்லாத தெய்வ ஜோதி,
நாக்குலத் தந்தி ரத்தால்
நாட்டையே நலிக்கும் நீங்கள்
அரக்கர்க ளன்று மெய்யா
தவர்ஞம் கொடியீ" ரென்றாள்,

திணைமதிப் பொழுதும் தீரத்
தெருவெங்கும் திரிந்து வந்தேன்
மனமுந்து மாறுய்ப் பேசி
மினுக்கும் மாணிக் கப் பெண்
கனமுந்தி உயர்த்தும் காதல்
கவிதையைக் கடந்து, கண்ணில்
நினைவுந்தச் செய்தாள், செய்ய
சிந்தையைச் சிதையச் செய்தே!

குளம் மாறி பதித்து வந்தேன்
குழல் மாறிப் பருந்த கோமம்,
குளம் மாறி நின்று, காய்கத்
கதி மாறி நடந்து, கையில்
வளம் மாறி வாழ்வு மாறி
திசை மாறா வேர்வை வாங்கி
புலம் மாறி புனிதமை யோரா
துறைமாறி புரைத்தாள் கொல்லோ!

பலியச்சி கண்டு விண்கண்
கவர் கன்னி கண்டு, தோன்றோ
தலியச்சி புளமும் தானும்
தண்ணென்க குளிர்ந்த வண்ணம்;
(பலியச்சி காண, வென்று
மயக்கமே அழைத்து வந்தேன்
நலியச்சி காணும் துன்பத்
தமிழ்த்திறன் கடவா தேனோ!

பொன்னாசிறு வெலியப் புத்துப்
புலனிமயக் கிறவி பொன்றேயந்
தீந்தென்றும், நல்ல தென்றும்
தெரியாது, திளக்க வாய்த்த
மாதென்று மயங்கி மாசை
மறந்தேனே? மதிமயிந் தேனே?
யாதொன்று மறியே னாய்நா
னயர்ந்தயர்ந் திருந்தே னங்கே!

கொண்டல் நீள் முழவம் கொட்டக்
கோமள மயில் வண்ணி பாட,
தென்றலின் மறைவில் வந்த
புவந்துமணி குயிலும் பாட,
வண்டுமின் சுவந்தல் மாதை
வரைந்திணை மற் ஒருவன் ஒக்கும்
தண்டக மாலி யாத் தேசர்,
தமிழனின் தரிக்க மாளுற!

முத்தாய், — முகத்தின் வெண்பா
முன்னாறும் முடிந்து கேட்க,
சித்தாய் மாக வந்த
ஆரிலே வயர்ந் தோ ரான
பத்தாயி ரம் பொன் கைப்
பாராட்டிப் பரிசும் தந்தார்,
(இத்தேய வென்றும் காணு
கொடிய நா லிசுதா வென்றே!

பொன்னின், மாசு நீவை,
சிக்கில் — பூமி யாவும்
மண்ணும் மதித்து, மனதில்
மகிழ்ந்துய்யக் கொள்ள நோரா
தென்னிழ வலைகி விளக்கும்
இவள்கை பெற்றுக் கொள்ளாமல்,
தன்னில்தான் திலக மாற்றி
தாக்கின்றாள் தரங்க மாதே!

அன்று தொட்டு நவில் யாரு
பெண்ணைக் கொண்டு நடந்தாளோயோ;
தொன்று தொட்டு உலகல் தோன்றி
தொடர்ந்தின்று காலம் மக்கள்
நின்று தொட்டு பொருக் வந்த
நெறியெல்லாம் நேரன் தெரிந்து,
கன்று தொட்டு நடைக் காமல்
குடைகொண்டு ஏனாது காதை!

கன்பிறப்பு புள்ளன், நாளும்
கணவாண்களி சிலருக் கும், காய்ப்
புலிப்புத்த பூள்ளோன், மல்லாபீ
பலவர்கள் பலருக் கும்; போயக்
கீர்ப்பாட்டு கூடப் பாடிக்
கேட்டநாள், கொர்ந்தின் நாள்ளக்
குல்ப்பாட்டு கின்று நான்றே
கேன்னே வாள்ளாங் குன்றி!

19 வினை உரைத்தல்

" உரையொன்றே இரண்டற்ற ஒருவன்
இரண்டெனும் எண்ணை ஒழித்தன.
நிறைந்தவன் கொழுநன்; நானும்
நற்றைகளும் மனைவி யாகி,
ஏறைனிற் பெருந் தன்மா
இல்லற மியற்க வேட்கும்
பேறொன்ற ஒன்றே இன்றிப்
பெருமை பெறா நின்றேன்.

மனைவினை முற்றும் யானும்
பல்கல மணிந்த தாளும்
கனைவினைக் களைவிற் கூடக்
காயநான் கருதேன்! காமற்
துன்பினைத் துறந்து நாமென்
துயர்தீர்க்கத் துணைசெய் மாத
அன்பினைக் கவிதை, நயன்மை
யாம் கொள்ள மாட்டா" பகன்றாள்.

அங்கவள் அயர்ந்து சோர
அருப்பி புரிந்தன் கையில்'
ஒங்கனு மில்லா நல்ல
ஏதுழ் வியந்த உணவைத்
தங்கமாம் பழமுந் தந்து,
தின்னாநோய் தணிக்கத் தக்க
நல்லுரை கூறித் தின்னன்
நீலநெக-டும் தம் மாட்டு

'மானைக் குத்தி யோசிக்க
மலைநும் மறிக்க, மாய்க்கும்
நாளைன, கடம்நின் றெனின,
நலமாக வாய்த்தும், நல்ல
வாளினை புகி வாழும்
வளையை றைடாத இனூலே
அன்னை அதனைக் கேட்டவ்
அவளையே நகைக்கேன்'' என்றாள்,

நீதியும் நேர்மையும் கெட்டு
நிலைகுலை, மாறு, நீசச்
சூத்திரம், சிறுமை கொள்ளும்
சுகப்பம் மாறு தூடுமீ,
வேதமும், விதியும், தெய்வம்
வித்தையை விளம்பும் பாடலும்,
மாத்திரம் காதல் பாடலும்
மதியற்றோர் மதியா' என்றாள்

காவியப் பெருமைகள்

ஓவிய முகிழ் மொத் றிகிறல்
தொணிந்தே அள்ள தெள்ளுற
தெய்யுற் தெரிய வேண்டதீ
தெளிந்து செய்ய லானேன்;
"பணியும் மகத்துப் பார்த்தலே
பகுத்தறிவ் மதுவ் பாரில்
காவியம் கண்ட திறக்க
கன்னித் தமிழ் நாடே!

பனிநிலவாக் கிண்ணமும் பனிநீர்
பதுமத்தின் மதுவார்த் தேனும்,
விண்காவில் விரை யெல்லாம்
விளக்குஞ் செந் தமிழில், வெற்றிக்
களங் கொள்ளக் கற்றோர், கேட்டோர்
களிப் பெய்தக் கனிந் தளிக்கும்
இளங் கோவின் சிலம்பு தந்த
இனியவா புதிய காதோ?

நல்வித்து நாற்றும் விட்ட
நன்செயில் நடவிட் டன்னச்
சொல்வித்தில் தோகை நீவன்
சொர்க்கத்துள் சுகிக்க வைக்கும்
செல்வத்துள் சிறந்த செல்வச்
சேக்கிழார் திருப்பு ராணம்,
கல்வித்து றைக்கணி காணும்,
கலங் கரை விளக்க காதோ?

அஞ்சுதற் கஞ்சி யஞ்சும்
அஞ்சாத தற்கஞ் சாத
நெஞ்சுர முள்ளோர், நீதி
நெறிநின்றோர், நேரார் நீச
வஞ்சமே வீழ்த்தல், நீதி
வீரபாட்டென் றுதிர்த்து வெல்லும்
பஞ்சா வாழ்த்தக் காதை,
பழம் பயிர்த் தோற்றப் பெருமை!

அணிமோகம் ஆடை மோகம்,
ஆடவ ரன்புக் காதல்
குண மோகம், குழந்தை மோகம்,
குடி மோகம், துறந்திட மனதில்
பண மோக மொன்றைப் பற்றிப்
பதி மோகம் பறக்கும் மனதும்
மேனி மோக மிக்கொளப் பாரமாம்
பதிக்க வோர் மனநதி உண்டோ?

விற்கொண்ட வருகும் கண்ணார்
விரல் கண்ட பயிர்த்தோர் கண்டு,
புற்கொண்டு பூண்ட சூலன்
ஜோதி கண்ட கதிர்கள் சிந்தும்
நற் கொண்ட வயல் சூழ் சோலை
நகல் கண்ட கச்சி யப்பன்
சொற் கண்டு தோற்ற நின்றே
சுவை கொண்ட தேன்கள் கண்டே!

மேகம் வெளியில் ஓட்ட
மேலைக்கரை மிரட்டல் மேவும்
ஆதவ் மனிதன் வாயில்
புகுந்திய நச்சுக் கொடுமை
மறுக்கிற் அன்ன வாய்மொழி
மலர்த்த முருஞ்சி மனதில்
வாழ்க வாழ்கையின் பாக
வதத்தினால் வயணம் பாரோய்!

எந்தாயும் தந்தை யுந்தான்
ஈந்தவற்றுள் குறையே யென்கோ?
நந்தாத விளக்கே யென்கோ?
நறுமுல்லைச் சரமே யென்கோ?
செந்தாம ரைப்போ தீந்த
செம்மைசேர் தேனே யென்கோ?
சிந்தாத மணியே யென்கோ
சீவனின் காவி யத்தை!

செறிவிலா கரைகொள் ஊறும்
செம்புனல் வையை தங்கும்
மருவிலா மலர்ப்பூஞ் சோலை
மதுரையில் மறுமை தங்கிப்
பெருவிலா அருநாள் பேறும்
பிறையணி பெருமான் பெற்ற
திருவிலா யாடல் தேர்தி
பார்வைநீ பருகித் தேராய்!

செந்தினை குத்தித் தீட்டித்
தேன்சேர்த்துச் மைதிரித்த மாவோ?
மந்தமா தெம்தந் திட்ட
மல்லிகை மணமோ மாந்தச்
சிந்தமொத் திசைத்துச் சீவ
சக்தியைப் பாட்டாய்க் கும்மி
தந்தனன் தரணி தாங்கும்
தமிழ்முருக் கனிய: தன்றே!

குளம்புக்க குவளை யையாவ்வாகி
கூற்றந் தெள்ளி கோர்வேல் கொல்கணி
கிளிம்புக்குக் கனிம்பு தீட்டி,
விருதுக்குச் செம்பந் தூட்டிக்
களம்புக்குக் காதல் போர்லி
கணையினை வையிலக் காட்டும்
உளம்புக்கு உருவம் கொங்கை
உட்சீர் கொள்ள நேரப் பெண்ணே
திரண்ட தோள் நிறைச் செங்கண்
திருமகள் தெய்வ வாய்மால்,
சுருண்டதாக் கூந்தல் கோரச்
சுந்தர மாதர் சொக்கி
மருண்டதூம் மல்குங் காட்சிக்
கிரண்டொடு பாடல் மடிமேல்
இயம்பிடக் கேளீர் யிங்கே!

கருங்குழல் பாரம், ஊர்கொள்
கணைமுலை கலிக்கு ழல் குவி,
நெருங்கின மறைப்ப, ஆண்டோர்
நீக்கிடம் பொருந்து விம்மும்
பெருந்தடங் கண்ணின், காணும்
பேரந்தி ஆலவாலை துர்ண்ட,
மருங்கலின் ஒன்றித் துருந்தே
மன்னினை நோக்கு கின்றளி

தொன்னலஞ் சுந்த காமசீ
அவையவபா றூவ மாசிக்,
இன்னலற் தெரிய வலிவர
ரெகுதிய தைவீா நின்றுளீ;
பொன்னியும் பொரு நீறணீ
அீனந்தனீ வைவனம் போகதீ
தனீயற் தாங்க லாதானீ,
துக்கொன்று தாங்கி நின்றுளீ.

பயிறைன்று கல்வியும், சங்கமீ
பழிபடு நலனும், பணியுமீ,
தெயின்றி யலந்த மொழியும்,
சிந்தையு முனையும், தேகமீ,
உயிரந் தெய் ஆறுமீ, நாளுமீ
மடந்தனீ நிறையுமீ மற்றுமீ
உயிரைன்று மொழிய வைவாமீ.
உதந்தொரு தெரிவை நின்றுளீ.

சாமக்கசுறாவீ கூந்தல் செவ்வாய்
ஆணுத வெப்பதி புளிமீ
நெக்கனளீ உருக கின்றுளீ.
றநக்சிடை வந்சனீ வந்து
அக்கனளீ மவனீ தொளீ வாயில்
போகத வண்ணமீ போற்றிசீ,
சீக்கன அவைந்தனீ தோழீ!
சேருடு அமளீ யனீறுளீ!

ஈடென அண்டா? பலதேன்
சுழியோசை யாழ்கட் கொப்பாய்!
ஏடென அண்டா? கம்பன்
இராமயா ணத்திற் கொப்பாய்!
நாடென அண்டா? நாம்வாழ்
நற்றமிழ் நாட்டிற் கொப்பாய்!
கோடென அண்டா கற்றுக்
கொண்டா ரின்பத் திற்கே!

சிறப்புப்பல நூல்கள் செய்து
குன்றாத படைப்பும் பேசிப்
பருப்பில ஆக்கித் தொக்க
பல்லாண்டு பலவா வாழ்க்கும்,
தூக்குப்புலன் கொண்டு காவா
சூதயாவில் கோவி யாங்கள்,
அகப்புலன் தெரிந்தோர் பயபம்
அறிவறன் றாக!" என்றேன்.

பின், வெட்சித் திணை வேராய்
பெருங்கதைச் சால் நூல்கள் பேசும்
நன்மொழி நயம் தான் நெஞ்சில்
நலஞ்சூழ் பழைய நாட்டம்
ஏன் தமிழ்க் கேட்ப எண்ணி
அகத்தே தாழி இயல்பாய் முன்னிப்
பைந்தமிழ் புகன்றேன், பேசும்
பாழ்வினை போக்கிடா தே!

நெஞ்சினில் நைந்து வாடும்
நினைவு: நெஞ்சு நலியவும் நீ, நேயமே
மந்திர மணந்த கனிவாக
மதயானை மருளாய்ப் பாயும்
ரவந்தின ஜோதிகைத் தேடி
விரும்பினேன்; தென்றல் தந்தால்
அந்தனக் கனி! உன்னை
அரசியாய்ச் "வைத்து" கொள்வேன்

உள்ளம் குப்பைக் குழியானால்

ஸ்ரீமதி இவள் சுபாஷினி
விசுக்கை வெறுப் பெண்ணே,
யெறிப்பப் பார்த்தாள், "உங்கள்
இதயத்தில் கவிஞர்க் கோற்ப
ஏ. நிட்ட இலக்கு பக்கம் -
ஒத்தொன்று பலவீ! பேசக்
கூறிமட குப்பை கொடும்
குழியிலேக் கொண்ட" தென்றாள்

காலமுக் குள்மை வாய்த்த
கதியம் கொத்திற் கொண்டீர்!
இலையம், பாயும் ஓயா
தொழியாது பருகும் நீங்கள்,
வெலர்ப் பொருளைப் பெருதி
இரத்தைக் கொப்பச் செய்தால்
கேவல மிதக்கைக் கிழோர்
கேவலம் கிடையா தென்றாள்.

கலைஞனைக் கழறு கின்றீர்
கவிதையை! கவிதை கண்டீட
பலனைப் பகரு கின்றீர்
பணியின்! பகரும் நீரே
புலனை புகலப் போற்றும்
புலமையைப் பொய்த்தீ ராயின்,
நலனை நவிலும் யாமே
நாசமாய் நலிவோம்! என்றாள்.

ஆசைக்கனவு வேண்டுமெனப்

தளவொளிநிக் கமழும் கூந்தல்
தல்மிதனை தாவித் தாழ்த்தீர்,
அளவென்று வேண்டுமே கொண்ட
ஆசைக்குமே! வதுவனி ருசியின்.
களவென்று கண்டோர் சொல்வர்!
கவினார் நீர் கற்பில் பிரீ! இது
தெளிவென்று நெஞ்சில் நேர்க்கத்
தெளியாது திகைத்தீர்" என்றாள்.

"தேர்ந்தவ ராகப் பேசி
தெரியாதா ராகத் தேடி
திருத்தினை ஒளவை வந்து
விருப்பமாய்த் தங்கி படிக்கே
யிருந்து வைவ் வோர்கட் கழியா
தீயுந் தோல் விரிப்பீ: தெறிந்து
அர்ந்து கொள் உதர்ப் போதும்.
புலவுமக் "கீலியா?" என்றாள்.

கோபம் குணமறியா ரதியல்

சினத்திலே சிறிதும் சிந்தை
செய்யாது செப்பு கின்றாய்!
அனத்திலே திலை, தேனீ தேடிப்
புசிப்பது அரியாப் போழ்தில்,
வனத்திலே திரிந்து ஏழை
வசமாக்கி யூனும் தோலும்
தினத்திலே மிக்கோள் கொள்ளத்
திறந்து நிரிக்கின் காணேர்!

கரும்பினும் கனிய சொற்கள்
கால் காசுப் பயனில் லாமல்,
வரம்பின் மிகுந்து வாரி
வழங் கின்னி செய்து வைத்தாய்!
நிரம்பின அகேயில் நிற்கும்
நீர் கொள எதற்கு ஜோ! நீ
விரும்பி செனன் திரண்டு உருபாய
விலையாகத் தரவா" என்றேன்

" நிகரற்றுக் கற்றும் கேட்டும்
நினைப்பற்று, நெருங்கு சென்று
நிகரற்று மக்கள் கேட்க
நலிவற்று விரும் நம் நாட்டம்
புகரற்று தனிறு போயும்
புலனற்றுப் அந்த மாக்கா
இகற்ற மாவொத் துவங்கள்
உமற்றுக் கறுகிறேன் தோ!

உயர் குளிவாய் நெல்லுக் கொத்து
வளர்கின்ற முல்லை பனிநீர்!
இயற்கையாய்ச் செடியில் பூத்த
எழில் மலர் கம்பும்! ஏயக்கச்
செயற்கையாய்ச் செய்த பூக்கள்
திருமிகள் கூடச் சிறந்தார்!
குயிற் கொள்ளுப இசையும் கொண்டோ
கூனைகயின் குரலுக் குயிலே!

ஊடகங்கள் கூடி நாமறல்
கொள்ளிரியும் கொள்வீர்! கொள்ளாப்
மூட்டங்கள் போட்டு மாற்றப்
பூசையும் புரிவீர் புன்மைப்
பாட்டுகள் பாடப் பக்திப்
பரவசப் படுவீர் ரேனும்,
நோட்டுகள் காக்கும் நுண்மை
நோய்களை ஆக்கப் போக்கும்

இரு நூறு கொடுத்து வாங்கற்
சிறுய மோதி காலணி ரூபாய்,
ஒரு நூறு கொடுத்து வாங்கற்
கொப்பானதொணி நிறைவென் றீரே!
திரு நீறும், திருமணி ஜம் நீர்
திருத்துவீர் திறந்தீர், நுண்மைப்
பொருளாறு பேரா உண்மை
புவியினில் பொன்றிற் "நைன்ருள்,

கோபம் கொழுந்து விடல்

கத்திபட உறுத்த புண்ணில்
காரமும் பட்ட தென்னச்
சத்தியம் டைமந்திச் சம்பச்
தழுக்சியின் முதல் தாகச்
குத்து விட பொழிந்தா வணிற்கி
குறையாது பொன்றென கோபம்
புத்தி கெட உமிழ்ந்து தூரப்
வெளிக்கிற்று, புயலைப் போன்றே!

ஆறுவது சினமெனல்

சினத்தின் விடமும் நம்மைச்
சீரழித் திடுதற் கொண்டிடு
அனைத்தினு மரிதென் றோர்ந்தவ
அவ்வையின் வசன யாற்றி,
மனத்தினைத் தேற்றிக் கொண்டேன்.
மனைவியின் முகம் நோக் காத்தி
சினத்தின் வலைது தேற்றம்
தீர்த்தனன் இருந்தேனோ தெவிந்தே!

கழிவிரக்கம்

''தாயன்ற அன்னைத் தமைத்
தந்தைசொல் லுவும் தள்ளி
'மாயிரு ஞாலத் தென்றன்
மகிழ்ச்சியும் மாதாய் மாறி
ஞாயிறுத் தொள்ளும் நாளும்
நயம்பட தகத்தி லெண்ணு
ராயிரங் கனவு கண்டேன்
'அகலமே அழிந்து மென்றே!

முன்துணை தெய்வம் பின்நம்
முயற்சியால் தேடக் கொண்ட!
பொன்துணை! பொற்றுறுங் கல்விப்
புலமையந் துணை! 'நல் வாழ்வுக்
கொண்டுணை பெண்ணவள். இதிநேர்க்
கேமாற்றே நூலோ னெனினும்
மின்துணை யாகா' என்ற
மேலோர் சொல் மெய்யோ ராதே!

வாழ்வது பயிலார் தங்கள்
வயிற்றுப் பெண் ணென தாலி நீ
தாழ்வது தவிர்க்க யாதும்
திலப்பெய்து கொள்வாய்! தானே
வீழ்வது வெண்ணிறு புன்னிறு
இளைச் செய்வாய் பொருத்திரு கண்ணீ
இழுத்து. புரிந்தும் நாளு
துதிரவிழ வாய் வற்றதே!

தினை.
தினையளவும் தேசம் தேர்ந்து
தினைக்கும் தேனி நிலவும் காவ,
மனைமேலும் வான்ற் பூத்த
மாண்புறு மதியே! மற்றித்
தினையளவும் முதல்கள், தம் மில்
தவிழ தழைந்த தேனும்
நன் மனை வெறுக்கா தென்றா
நவன் சிந்தா திருநீ!" என்றேன்.

நெஞ்சில் வஞ்சகமென்ன

மஞ்சகம் மகிழ்ந்து தங்கும்
மலரில் மனத்தில் மனிதம்
அஞ்சுகம், அவல மச்சம்;
அடையாமல் அமைந்து உரைத்தாள்;
"வஞ்சகம், பொய், பொறாமை
வகையாக வழித்தெடுத்து
நெஞ்சகம் தன்னிலே நீக்கின்
நிறைந்திடவைத் தீர்த்திடுங் காதே!

அன்பையாக அணிந்து தேர்ந்து
அறமாக அறந்தி ஊக்கி
குணமாகச் செல்வம் கொட்டும்
குளிர் தரு கற்பகத்தில்
இன்பமாகக் கண்முன் ஓய்ந்தும்
மகத்தினில் நிலைத்த! தென்று
நிலைபெற நன்றின் ஓய்ந்தோர்
நிலவினை யறியும் நாடே!

நெஞ்சுநிறை நிலத்தில் சொல்ட...
நிலையாக அழைப்போர் நித்தம்
அறிய வயிற்ற ராக
வருந்துவோர்காய் உருந்தா மலநீர்
கற்றவ ராகக் கண்முன்
தனம் மனம் கொழுப்போ ராகச்
சிறப்பும் நடப்புச் சீருச்
சிகரத்தை வாரெந் வாழ்வோ?

நகைப்பட ஆற்றோர் நாட்டில்
நவிலவர்! நலிவு நீமல்
மிகைப்பட ஆற்றோர் ஆளும்
மேலானோர்! மெலிந்து மேனி
தொகைப்பட ஆற்றோர், தோழில்
தொழிலாளர்! துயரம் மிஞ்சி
அகப்பட ஆற்றீர், செல்வம்
ஆழ்ச்சியால் சேர்ந்த நீரே!

அரசியலில் அறிஞரனைவர்

நலிந்த மாயிந் நாட்டில்
நாமிகழ்ந்த் தொள்ளை நலிக்கி
கல்விதம் கருத்தில் காணிப்பர்!
காசிதம் கையில் காணிப்பர்!
பல்விதப் பணிகள் செய்யும்
பாட்டாளி வர்க்கம் வாழ்ந்
கொள்கிதம் செய்தா லன்றோ
உயர்ந்திடும் நமது நாடே!

மாந்தரில் மறைப்பீர்! மண்ணில்
மக்களின் மனத்தை மாய்த்துக்
காதலிற் களிப்பீர்! நீங்
காசின் யாளி ராயின்,
தேசுளின் கந்தோரின் பொங்கு
திகழுமோ நீதி? தேனில்
எ. சின்னா ஜமீம் ஆல்சிள
வாரிம: திருந்தி மாதோ?

பிறப்பினு உயர்ந்தோம்; பெரும்
பேச்சினு உயர்ந்தோம்; பெருஞ்
சிறப்பினு உயர்ந்தோம்; தெய்வச்
செயலினு உயர்ந்தோம்! மெய்யீர்!
உறுப்பினு இழைப்போர் காசை
பறிக்கவே உயர்ந்தோர் ஞானீர்!
வெறுப்பினு உயர்ந்த மக்கள்
வெகுளியோ ராகு மாறே!

பிழைக்கின்ற மக்கட் கின்றிக்
குழைக்காதா ரென்று கூடி
பிழைக்கின்ற தீங்குக் கைப்பில்
இருப்பதாய்த் தெரிய வில்லை!
களைகட் டகன்றிக் கதைய ராயின்
கள ளொன்றித் தோன்றிக் காடு
தழைக்கின்ற தன்மை தீர்ந்து
திளைச்சாம்ப லாய்ப்போ மன்றே.

எதிர்காலம் ஒளியோங்கக் கனவு

வீடு வெளியினி பெண்மை லாங்கி
விஞ்ஞான மொழியில் சாங்காயி
நடுவிளி, நலத்தை யுள்ளி
நாயத்தி லோங்கி ராயினி,
அருவள்ளக் கிழங்கு தின்று
நீள் நிறைப் பருகு வோரால்
மல்வளி மெருகும் மின்போல்
மாறிவிட்டோர் மன்னின் மேல்நீர்!

பூசைக்குப் புனித நூல்கள்
போதித்துப் பலவு ரைக்கின்,
பேராசைக்குத் தொட்டுக் கொள்ளத்
தொடர்ந் தெளிக் குறும்பு கேட்குமே!
ஆசைக்காட் பட்டோ னென்னை
அறிந்தது மறியா னாக்கிக்
காசைக்கண் டெதிர் கொண் டோடக்
கற்பித்த தீயோ ரன்றோ?

பாட்டாளி நாடு பாடத் தெய்வமானை

நாள் கேட்ட தந்தேன்; வாழும்
ஞாலமும் கேட்ட தந்தேன்!
தோள் கேட்ட தந்தேன்; கொண்ட
குணங்களும் கேட்ட தந்தேன்!
தாள் கேட்ட நீயோ நீட்ட
தரம் கேட்ட தாலி தானே தாழ்ந்தேன்,
தோள் கேட்டக் கிடைத்தும் கேட்கக்
கீழோ ரென்னை நீக்கப் பட்டேன்!

அழு தென்றும், ஐய கோவலனே
நம்பி! வான் நின்னையே நினைத்
தொழு தென்றும் தெய்வம் தன்னைத்
தின்பற் றோர் தாயம் காட்டு!
எழுதுங் கோலேந்தி தோன்றன்
இதயத்தில் இரந்தை ஏந்த
புதிதின்துள் நாட்டைப் பற்றிப்
பணித்துப்பா நோக்கும் காலே!

'உயல நலம் ஓயிக்காள்; வாழ்வில்
ஓய் நலம் மட்டும் வாய்த்தால்,
அயல் நல மறியாள்; 'அந்தோ!
அவமாக்கி வலிப்பாள் நம்மை,
புயல் நலத் தெய்வம் வந்து
புறங் காக்கும் போதினில் போதும்
வெயில் நலத் தெய்வம் வந்து
வினைதீர்க்கு' மென்னே தீதே!

அச்சத்திற் கச்சம் காமடி
அக்கத்திற் கறிவாய் நின்றே,
இச்சித்து மக்களி தாழ்நின்
இயல்பினை யெழுத்தில் தீமடி
மெச்சித்தானி இறைவிக் காற்மேள்
மேம் பட்டச் செய்தல் மேவாள்,
துச்சத்தைத் தொழுவைத் தாள், நம்
துயர்கழை நீர்வார்த் தோரே!

எழுத்தன்லி. கணைத்திறக் கல்லா
வியாறிய அருவத் திறப்
பழத்தினை அரிந்தத் தேங்காய்
பட்டணை அடைத்து வைத்து,
வழுத்தினல் வறைமை நீங்கி
வாழ்வள் மென்மைத் தோர்தன்,
அழுத்திறல் மனை மீமகா
அழுத்தி லழுமைத் தோரே!

பெண்மொழி வைத்த செல்வம்
பெருமையாய்ப் பறந்துப் பேசக்
கண்மொழிக் கடவுள் போல
'காவிய' மனைப்பே ரிட,
மண்மொழிப் போகச் செய்தாய்
மக்களின் வாழ்வை! மாற்றும்
புண்மொழிப் பாடல் இது
யுக்கவர் பாணி கட்டே!

சீதனமில்லாத காவியமனைவி

வாழ்வின் உறைந்து கஷ்டா
வன்மைதனை அரித்துக் கொண்டு,
வீழ்வினை விரும்பிச் செய்து,
விளைவிலாத் துயராய், இரு
தாழ்வினைக் களையத் தான்வாய்த்
திலகமேவியச் சாதல், - யாவும்
மேழ்வினை எனவொலிக்கும்
மனைவிலாச் சிலம்பும் வேண்டாம்!

தேசத்தின் தேவை தீர்க்கத்
தெரியாது புரியுந் தொண்டு
வேதத்திற் காண தொண்டு
வெறியர் விழ்வு வேண்டி
யோசித்து பார்த்த தொண்டர்
உலகியல் பொலிப்புராணம்
வாசித்து வறுமை வாய்த்து
வதங்கிநாம் வாழ.. வேண்டாம்

9 கன்னிமையில் வந்த போதே
ஒளிறையின் அளித்து விட்டே
திருமணம் கொண்ட பின்னர்
தென்திசைக் கோனுக் கொண்டும்
இருமைதீர் வாயுக் கொண்டும்
இந்திரன் கொண்டு மீண்டு,
பெருமையும் பெற்ற குந்தி
பிள்ளைகள் கதையும் வேண்டாம்!

கோகிலக் குரல வென்ற
தொயிலாள் யாகத்தோ லபித
நோகில ளாகி நோற்று
நிலலாள் கற்றும், நோலார்
அவலம் கண்டாற் போல்
அவ்வாழ் வழிந்த வைக்கும்
மேகலை அறவக் காதை
மேதினிக் கினிமேல் வேண்டாம்!

பச்சைப் பொய் பேசிப் பேசிப்
பணக்கார ராகுனோர் பாரில்
மெச்சும் பொய்! மிரமம் பொய்!,நூ
மேவிய அயனும், திருமாலும்
உச்சியும் அடியும் காணா
தோய்ந்திடச் செய்த பொய்யைக்
கச்சியப் பன்வாய்ப் பொய்யிக்
காசினிக் கினிமேல் வேண்டாம்

வயலுக்குள் மந்தை மேய்த்து
வாய்க்காலில் தண்ணீர் காட்டி,
வெயிலுக்கு யமுனை யாற்றில்
விளையாடும் மகளிர் ஆடை
மயலுக்குள் ளாக்கித் தூக்கி
மரத்தின்மேல் மறைத்த மாயச்
செயலுக்குச் சினம்கொள் ளாது
செவிக்கும் கதையும் வேண்டாம்!

தேவர்தம் கவிதை தேக்கும்
தேட்டத்தை மாற்றித் தேசக்
காவலர் கவிதை, காதல்
கல்யாணக் கதையைக் கழிக்கி
கேவலம், — மனைவி, மக்கள்,
தோள், கிளை யெனக் கேட்ட பிக்கும்
சீவகன் காவியத்தால்
செயல்திறன் குன்ற வேண்டாம்!

நாலடி யாரை நாடினி
நல்லதைன் றறிந்து நாமும்
காலடி மாற்றி வைக்கக்
கண்டுகள் சிவந்து, காவில்
ஆலடிச் சிவனா ரானை
அருள்செயக் கழுவி வேற்றம்
வேலை யாதும் வெற்று
விளையாட்டுக் கதையும் வேண்டாம்!

மாதவி : இந்திர விழவின் மகிமை

இற்பொருப் பெற்ற காதல்
எழிலனைக் கெஞ்சல் வாடும்
கற்பினைக் காத்துத் தந்தம்
கண்ணகிக்கண் மாதவை யாகும்
பொற்பினை புணராக் கயவன்
புலவற்றான்; மதியிலி, பெண்ணிலா
அற்பர்க் ஏனோ ஆண்கள்
அலைவதே அறியா ஆனான் ?

சீதையைக் கண்டாய் குளிரோர்
சிந்தனைய பிழந்தோ ராகிக்
காதலால் கசந்த ழிந்தும்.
கங்குலில் துயிலி ழந்தும்,
வீதியில் திரிந்தா ரென்றோன்
விளம்பாது விட்டான், வேடமோர்
தீதிலர்; தெளிந்தோர். தெய்வத்
திறனிலா வைத்த மேலோ ரென்றே ?

வீதிதனக் கூவி யேனும்
வேலைனக் சிவந்தாள் மேலும்:
"குழிசினைத் திரைகள் மல்கும்
கடல் சூழ்ந்த நாலத் திசைகளி
இழிசினன் எவனும் கற்றால்,
எச்சிலி யெனவை தக்கிப்
பழிசினை முற்றும் தள்ளல்
பவித்திரா பண்போ" யென்பாள்!

தந்தையே காப்போன், தாங்கும்
தாளிளம் வயதில்; தாங்க
வந்திடும் கொழுநன் காப்போன்
வாழ்ந்திடும் வயதில்; வாய்த்த
மைந்தனே முதுமை முற்றும்
மகிழ்ந்திடக் காப்போன்! மாந்தச்
சொந்தத்தில் பெண்ணுக் கில்லை
சுதந்திர" மென்னுமந் நூல்

பழைமைத்தனைப் பேசிக் கற்ற
மாண்பிலாக் கதைகள் - தங்கள்
இனத்தின் ஏற்ற மெய்தா
இயற்றியே மாற்றி னோர்கள்
தினைத்தனைக் கடவுள் வந்த
தரணியிற் பிறந்த தாய்மார்
தினத்துமே விதத்தில் கற்போர்
இதயத்தை யேய்க்கு மாறே!

பெண்மையாம் ஆண்மை யென்னும்
பிரிவினைப் பிரிவை நீந்தத்
திண்மையுந் தெளிவும் தேக்கித்
தேசமோர் குடும்ப மென்ன,
வண்மையும் வனப்பு மோங்க
வாழ்ந்திடும் வகைகற் பித்தாங்
குண்மை யோர்ந் தொழுகு முள்ளத்
துணர்வி னோர் கவிஞ ரென்பர்.

பெண்மையும் பேசும் மெய்த்திறப்
பெரு மகட் உற்ற நாளில் நான்,
பெண்ணினை எண்ணிக்க வாய்க்கும்
ஏற்றமும் கூடிவ மின்றி,
பண்ணுடு அருப ஒளிய
அன்னை சமணமைய் வேற்றைகள்
கண்ணினும் அரிய கற்பக்
கனிமொழ பெரிய ஒதிக்றே

பணத்திலன் ஊக்கித்து, முயலி
மலரினைக் கூழ்ந்த அலல்,
கணத்தின் விமய மாயும்,
கண்டபின் சதிரோ அடியும்,
தினத்தினைப் பிணணி காத்த
தனகமை யாய்க் காத்துத் தக்க
இனத்தினை கண்ட மொண்டோ
இரக்கம் இற்றேன் நானே!

நிலையாமை நினைவுறுத்தல்

பிசன்றன நாமக கோாவரன்
பிசம்பிமற் கண்ணிர்ச் சேர
நின்றன நினைவுக் கைமாா
நின்ற நாள்! நினைவு கூசீர்,
இன்று நா மிருவர் இணைபுற்
றிருந்துவாழ் நாமக நாளினில்,
ஒன்றுமிரிக் குழ்ழ் மையினும்
ஒருச்சில பதித்த நாளே!

நீர்மீது குமிழி வாழ்வே
நிலை பெறாது மயில்போல் நிற்கப்
பார்மீது பெயர், பே ராசை
'பதவி' பணமும் பகைத்துப் பண்பு
நேர்மீது நினைவு வைத்து
நெறியாள ராகி நின்றால்,
போர்மீது பேரும் பெற்று
பெருவாழ்வு வாழக் கூடும் மக்களே?

பற்றியல் பணியுணர்த்தல்

என்றும் இரண்டு மனின்
இவ்வுட லியல்பும்! எழுந்
தென்றுட வென்று மனின்
இவ்வுயி ரியல்பு மேலும்
'என்றுயி' ரென்று நாணின
இவ்வுட லுயிரை நீக்கும்,
என்றுட வென்று நாணின
இவ்வுயி ருடல நீக்குமே!

பற்றிடும் பொருத பற்றைப்
பயன்படப் பற்றி வாழல்!
பற்றறும் விருது பற்றைப்
பயன்படா தற்று மீளல்!
கற்றறிந் தவர்கட் கொன்றும்
கட்டளைக் கருத்து ளீ தனை,
உற்றறிந் தின்று நானிவற்
றுண்மையா லுணர்ந்து வேனே!

சூரியன் ஒளியை மயக்கிக,
அறியாரை யமைத்துச் செல்லும்
காரியம் முடித்துக் கொண்டு
கைவிடல் கண்டு காக்கக்
கோரியும் அரசு மறுக்கக்
கொடுமையைக் கிளப்பா தாயின்,
ஊரியும் பார்வைப் மறுக்க்
கீழ்த்தலையக் கூம்பப் பாடீர்!

நிலவொளி நிலத்து நிறைய
நித்திலச் சுடர்கள் நாற்பணி,
கோலவெண் பிறையும் சூழ்ந்து
குளிர்நில வெளிச்சய் துணைக்
கலைசூழ் கவிய மொழிறக்
கருத்துய திருளும் நீக்கி
ஞாலஞ்சூழ் களங்கு மாறும்
ஞாயிறைத் திலங்கப் பாடீர்!

வாழ்த்துப் பணிக வாழ்வின்
வறுமையின்ற யிருவே; வாய்ப்பைப்
ஆக்கித் வரைசப் பாடிப்
வெளிச்சியொது வக்கல்; போக்கிற
நெகிழ்ந்து நெறியைக் கோலி
நீதியைக் காத்தல் செய்யா
வேகத்தி லிருந்தால் சக்தி
வீணச்செய்து விட்டோ நாடீர்

~~அந்த~~ நீதிகுலால் அறியப் பட்டுக்
கரும்பனிக் கொண்மைக் காற்றுப்
பனிக்கயம் பகையால் பட்ட
பயிரும் பரிந்து தீர்க்கும்
செங்கதிர்க் கவிதை யாத்தீர்
இருகால் செய்தி ராவின்,
உலகினில் பகுதி யாய்நான்
உளங்களிந் தொழுக்க காண்பீர்!...

குன்று குன்றியாதில்

கன்றினைக் கவரப் பாய்ந்த
கன்றின்கை அன்னையக் கன்று,
நின்றுதாயப் பசுவும் கொம்பு
நீட்டிஒரு பார்த்த தென்னை
குன்றினை யாகிநந்த தாழ்த்தக் நாகொள்
குன்றியாயக் குன்றி னைனை!

செறிந்த விழியா வென்றிச்
சிறைசெய்தாள், இது இன்று,...
வேலைத்த மொழியால் வேறு
விதியிலாய் கிடந்தேன்! நாம்
காலத்தை மயக்கக் காணுக்
காரணம் கணிசா வெளிச்ச
சாலத்தா வியலு தாமோ
அமுதாய நியதி மாதிரம்!

பிறைப் பூவாய் மதிப் பெண்

" அடவென்று, அந்த வென்று
அவனுக்க ணுக்கா வாரும்,
இடவென்று ஏற்ற வென்று
இரண்டாமிலே வந்து மக்கள்
மடவென்று மனி வெனி வேராசான்
பேரவாது சமனியைய் வித்தானே,
உடலைனன்று? ஒமரைய் பூவா
யுளாமக்கிந் துதிப்பே" என்றுனி

கவிதை குடும்பமலே

மனித்தி னின்று மைத்த
ஒப்பற்ற இந்தச் சைமலால்,
பனித்தி லிருந்து மேலே,
பழவேறி வந்தேனி போனிது
துளிர்த்தனே தண்ணீர் சொன்னேனே,
துயர்த்திரிந் திடுக ஏ! நான்
ஏனிறைந்த பேரன்பு வாழ்வே
இதயமொத் திடுமே" என்று...

~~[illegible]~~ [illegible]

" ~~[illegible]~~ துறாவிச் [illegible]

சுண்டிமிரண்டாற் போலுநல்

சோலையாயிற் துறந்திப் புறா
சோர்வுறீத் திருந்த புட்களே,
காலையாயிற் றெழுந்து செல்லும்
காட்சியாய்க் கமக்கிக் காட்டல்:
வேலையாயிந் நினைத்தோர் தன்மை
வெறுமையாம் வெயிலில் வீழ்த்தும்
பாலையாய்த் தந்த நாட்டைப்
பண்ணுனேனி பரந்த" மெண்டேனே,

மயிலாடும் நேரம் பார்த்து
மானினை மறியோ டாடு
முயலாட, முரண்டிபா நின்ற.
முந்திறுந் கூடி பாடக்
கயலாடுஞ் சுனையில் கனைக்
கமலத் தோ டளியாரீந் தாட,
வெயிலாத் துயில்தோற் றோட
விழியிலச் செய்து'' வென்றேனே

சிமாதாஜி

விண்மலர் மின்னல் மேனி..
வெண்மதி முகமுந் கொண்ட
வெண்மலர் பிணைக்கு நீங்கிப்
பெருமிதம் மேவப் பெற்றுக்
கண்மலர் மதுவும் காலக்
கைக்குவிக் கால் தொடா டாளி,
'மண்மலர்ந் தது' வென் றோந்தி
மார்பினி லணைந் தேனே மணியே!

தோழி வெளிப்படல்

கோழியினி குரலிக் கெட்டுக்
குறைப்படல் திறந்து குனிறத்
தோழிவந் தெதிரில் தோணிற்றி
தொழும்பியாய்க் காய்ந் தினிர,
'வாழிய நம்மா! வெயங்கிளி
வழியடி வந்த வந்தியி
வேழையையுங் குதலில் நித்திரா
கரணிந யிமையு டாநே!

இரவை / மொழிந்தினிர் வாயில்

முன்னிரா வந்தய் யானை
மோகித்த துயிலிமா தினிது,
நின்னிராக் காவல் நீங்கும்
நேரமே நேரா நீங்கே
தன்னிராத் தழுவற் கந்தோ!
தலிவாசல் காத்தாளி பேழும்!
பின்னிரா வைன்றும் பேதை
வெறவுளி அசிவீ" நெரினிருள்

நாமுக் பாரமுரைணல்

கிருடக்கா வரைத்த காதல்
கன்மொழி காதில் மடமையி
வீமடக்கா வினைந்து வைட்கி
வைமக்கிலப் அதிர்ந்து, "வினையக்
கூட்டுக்குளி வாங்கி, கொண்ட
கொரு நுதல் குடைய ரணிடாய்
நாடடக்கா அக்கல் பாரம்
நாமாவே மக்கா" வெளிருளி.

இரவு வருவதிறண்டறந் தெனல்

பிரிவுற்றுப் பகலைப் பேணிப்
பிறையுற்ற பணிகளைச் செய்து,
பரிவுற்றுப் பசியும் தீர்த்துப்
பாரிகுற்றுப் பருத்துப் பாயில்,
மருவுற்று புல்லிப் பொன்று
மனமுற்று மனத்தற் கன்றே
இரவுற்ற" தென்றாள், பின்னும்
வளமுற்று நகைக்கச் செய்தே

மணிமிசை மஞ்ச ரென்று!
மாலைமிசை ஓங்கேவா ரேனும்,
கணிமிசை பிறையாய்க் கந்தக்
கலைபயில் நாடள ரேனும்,
வெண்மிசை நின்னில், பெச்சில்
'பிரிவிரா வதனை எண் மருங்சில்
விண்மிசை மின்னை வலாண்றும்
இறைவி தலைசாய்ந்த நன்றே!

"ஒளிவேறித் துலங்கக் காலை
வயணிக்கதிர்ப் பருதி பூக்க!
அரிவேறி மதுவை யார்ந்தும்
கரியபணி மிழற்று மமோ
களிவேறி மலர்க்கள் பூத்த
கனைக்கும் கவிஞரைக் காணா,
தெள்ளிவேறி வருவீர் ஆற்றில்
விளையாடி வரவே" யென்றாள்.

குழைந்திட்டு சூரிய வெவ்வளம்
கரைந்தனளி; கருத்தில் நிறைக
பழைந்திடச் சூரிய வெவ்வாய்
பழைந்திடப் பைந்த மிழிசைவி
பழைந்திழ மழையாயிப் பெய்தனள்,
தினிந்த நானி நனிந்துத் தங்க,
விரைந்திட விரைந்து சென்றனள்,
வெள்ளிமின் வெளி விழியாளி வேடிகை!

கொந்துநீக்கி கிணற்றில் சேந்திச்
சிறைமெயாய்க் குளிப்பாட் கிணறில்
கொற்று நீ நோர்ந்தாய் மனைநீ
பொறைதீ மறுகிவ வேரழ
யாற்றநீ ராகி உருகித
அழுந்திட உறைந்த தாயினை,
மாற்று நே நேரில்டா மாற்றானி
மடமயில் மகிழ்ச்சிக் கடம்பா!

தேற்றிடை மலர்த்தலி செய்யாச்
செங்கம லத்துளி சேர
நோற்றிடை யமைந்தி லங்க
நோக்கிடும் குவிநாக் கணிநுகர்,
மாற்றிடை படையா நல்ல
மாணபுறு மனத்தின் போக்கு
நேற்றிடை யழு யின்று
நெஞ்சிலே யதையாயிற் றன்றோ!

முன்னாளே முகத்தில் மொய்த்த
இமைகளை எழில் குறும்பு
பொன்னாளே பிஞ்சிற் றனைப்
பொலிவொடு பதுக்கிப் புகன்றாள்,
தன்னாளே அறிந்தாள்; தாய்மை
தானுங் கண்டாள், தாங்கி
என்னாளே மெய்யைக் காத்து
பின்புறச் செய்தா ளின்றே!

நீரும் குளித்து வருவீரனல்

"செல்லுங்கள் சீக்கி ரம்; நீர்
செறிபுனல் நிலவு வழி
செல்லுங்கள் வேண்டா மதை!
விரைவுடன் திரும்பி வந்து
நல்லீர்கள்; தேன் ஊற்றி
நீர் குளி நாளி! நீங்கா தாழ்ந்து
சொல்லுங்கள், சுவையாய்க் கொண்ட
சுகமதைக் கனியாய்!" என்றாள்

இப்படியின்றும், கவிதை யென்றும்
கணக்கின்றிப் பாடித் தந்து,
இதை யென்று பொருளைத் தேடி
இயலார் மயமாய் வாழ்ந்த
நிலையின்று நீங்கி, நல்ல
நினைவொன்று தோன்றுமென்றே
தினமொன்றிக் குளித்து வந்தென்
நிலைதனைத் தரித்தேனே!

பரிவோடு விடை பெறல்

உழைப்பதுடன் முனைப்பு தூய்மை

ஆளுமை நட்பு, செய்கை

முறைப்படுதல் முடித்து விட்டு,

முகம் மலர்ந் தமர்க் கனிக்க

அகைமைப் பந்து தவிர அம்பால்

கொள்ளாதார் கூட நிற்கப்

பழகித்து பற்றிக் கூறிப்

பரிவுடனும் விடை கொள் வோமே!

கண்ணொளியில்

கண்ணொளியில் கதிரும் ஒளியாக்

கவிதை ஒளி கருணை வானம்

வெள்ளி ஒளி வெளிச்சக் காணல்

விறை ஒளியில் மலர்கள் மேடைப்

அறி ஒளியில் மதர்கள் போற்றப்

புகழ் ஒளியில் பாலியும் போதுமில்,

உள்ளொளி அறநெறி நில்லார்

மற ஒளியில் யகன்றே மன்றே!

மேமுறை

தூய்பிய - கையணி தொண்டுக்..

குன்றினைக் குறைகொண் டுளிர

பூம்பதன் முதலில் கோர,

முத்தமிழ் சைவம், பேரா

பழகியுள்ள துணைவி - வாய்ச்சொல்,

காப்பிய மாணவி தொண்டுக்

கட்டுரைத்து மலர்ந்த தின்றே!!